

SZÁSZ ISTVÁN TAS

EGY HAZA KÉT ORSZÁG

IV. kötet

ÁRNYÉKLOVAGLÁS

GONDOLATOK LÍRAI KÖNTÖSBEN

1985 - 2001

Accordia kiadó
Budapest

AJÁNLÁS

***Azoknak akik elhiszik,
hogy van amikor a gondolatot rögzítő kezét,
valahonnan, máshonnan irányítják.***

ELŐSZÓ

GONDOLAT

Elhallgatni vagy kiírni
agyamból a szégyenteljes semmit,
mi kellemesen feszíti, elmélkedvén vasárnapi reggeli után,
mi fájdalmasan mardossa, hevervén jóllakottan,
a gondolatandalító langymelegben,
zene s ígéretes konyhai zörejek közben,
a bénító semmittevésben,
pótselekvésekben keresvén önigazolást.
Ezernyi hír, megannyi gond, rémület.
nem tettek, csupán vizsla tétlenség forrásai:
Ments meg Uram...Minket.
Azok ott kínjaikkal csak statisztikák,
szerencsére nem itt...nem Mi...nem Én.
Ha van kivétel, napestig lelkizünk,
megideologizáljuk a közönyt,
együttérző köntösbe bújtatjuk,
ha nincs, irogatunk, vagy „kemény munkával”
pénzt gyűjtünk kellemes tervekhez.
Elhallgatjuk a GONDOLATOT, hogy időnk legyen
későbbi semmittevéseinknek ágyazni!
Kiírjuk magunkat?
Ez is csak pótselekvés!

Rossz hangulatomban tudatában vagyok annak,
hogy egész életem csak pótselekvések
egymást követő sora.
Mikor jó a kedvem mindezt elfelejtem,
mert lekötnek a pótselekvések.

Pápakovácsi
1985. november 24.

LEVÉL A RÉGI BARÁTOKHOZ

(A tanulmányaikat 1954-ben kezdett, Marosvásárhelyen végzett orvosok
1985-ös találkozására)

Gyűjtögetem az őszi levelet
/nem találkozhattam teveled/
és gondolatom csendben oda száll,
hol pelyhedzett egykor az áll,
ahol együtt faltuk éhesen -
a menzacosztot...s hittük tévesen,
hogy az, mit úgy hívnak „történelem”
kegyesen bánik majd velem,
és gyűjtögettük a jegyeket,
/mint most az őszi levelet/,
észre sem vettük, évre év, hogy tapadt,
s azt is kibírtuk ha néha elakadt,
így vagy úgy - hibázva, hibátlanul,
a keményebbje ebből csak tanul.
Volt köztünk ki szívósan haladt,
és olyan is, ki tőlünk elmaradt,
s volt ki kérgesre törte tenyerét,
olyan is ki féltette kenyerét,
de bárhogy is volt, ifjú éveink,
összekötötték énjeink,
és bár szétszórva kicsiny seregünk,
egymástól nyerjük melegünk,
régi barátságok csatornáin át,
idézve egy túnt Capilláriát,
hova visszanyúlnak hajszálgyökerek,
hol minden emlék egész és kerek,
hol ami történt minden logikus,
/bár gyakran felhangzott akkor a kuss/
mesélhetnénk együtt víg s bús adomát,
örvendvén, hogy Néked adom át,
évekről mik úgy szaladtak el,
hogy nem is törődünk a régivel.
És most szétszóródva a földtekén,
beszélni vágyunk - Te meg én,
elszámolni mit nem számoltunk el,
törödvén már a végivel,
lassan, súlyosan ejtve a szót,
igazat, őszintét, megnyugtatót,
adatra rakván adatot,
jót, rosszat, ami adatott,
méltánytalanul, hogyha ért a vád,
/tudom szűkül a koronáriád/
szép terveid ha érte gáncs,
/gyomorvérzésre rá se ránts/
szülőt temetsz el, gyermeket nevelsz,

/saját depressziót rég nem kezelsz/
és kívülről ért számos torz hatás,
mi nap mint nap egy ásónyomot ás,
a majdani nagy gödrökön,
de nem simít a rögökön.
És gondolkozol, hogy mit tegyél,
/ne csak szuszogj, aludj, egyél/
.....tennél valami óriásit,
mi mindnyájunk sorsán másit,
de jól tudod, hogy nem lehet,
/s csak gereblyézed a levelet/
mit együtt kezdtünk: felrémlik az Út,
könnyebb lenne együtt viselni a bút.

Pápakovácsi
1985. november 27.

LEHULLOTT NÉMI HÓ, MAJD FELTÁMADT A SZÉL

Lehullott némi hó, majd feltámadt a szél
és egész jólszervezett életünk megbénult,
tehetetlenül néztünk ki házunk-várainkból,
hiába nyomkodtuk a sok gombot, kapcsolót,
kiszolgáltatottak lettünk.

Önnön védelmünket átruháztuk másra,
cserébe szolgáljuk e bálványt és
nem tudunk már tüzet rakni,
anyánk a leigázott természet
félelemmel tölt el.

Elmaradott őseink pedig
kuncognak tétova talpaink alatt.

Pápakovácsi
1986. január 12.

ÉNHASADÁS

Én, te, ő,
Oly sokáig voltunk MI,
úgy hittük, így természetes !
Ti - mondjuk most veletek szólva,
Ők - mondjuk ha róluk beszélhetünk.
Mi - tagadásra kényszerítve, ők
és ti így kell szóljatok rólunk: azok !

Pápakovácsi
1986. május 16.

REMINISZCENCIA

Kik egykor egymást melengetve szorongtunk,
hátunkat hátnak vetve védekeztünk,
s letöröltük egymás arcáról a véres könnyeket,
fogyunk!

Felszippant minket a távolság,
összeroppant minket a helytállás,
a reménység tüzén őrködés illúziója,
vagy egyszerűen,
a félelem!

Akik még vagyunk,
egykor volt hátak melegére,
emlékezünk!

Pápakovácsi
1986. május 24.

AZ EMBERI TÉNYEZŐ
(*Tallózás gazdasági folyóiratokban*)

Valamikor
„Egy új világ hajnalán”
Apáink azt mondták,
Ha így kiáltunk : előre !
Mindenki előre lendül,
Ha azt mondjuk: a jövőért !
Mindenki, rongyosan, tíz körömmel
Indul a munka nemes rohamára !
Azóta kiderült,
Hogy a régi gazdaságirányítási módszer:
„Nem teszi lehetővé az
emberi tényező hatékony működését.”

Pápakovácsi
1986. május 24.

A TV HÍRADÓ JELENTI
(*Makogva olvasnak a gimnazisták.*)

Makogva olvasók világa ez.
Már Julien Sorel is megjátszotta magát,
hogy ne lógjon ki a sorból.
Makogva olvasva jutsz előre!
Ha elfelejtetted a jótékony makogást,
hamar fejedre olvassák,
/Makogás nélkül s többnyire hátad megett/
hogy más vagy,
jó lesz figyelni rád!
Ma folyékonyan olvasol,
holnap tán,
gondolkodni is megtanulsz,
önállóan.

Pápakovácsi
1986. május 26.

MEGPIHENNI NEM LEHET !

Agresszió elől elbújni,
utána megpihenni,
jaj nem lehet!
Kinn még csattognak
 alattomos öklök és
 csigaházadba visszahúzódva is
 török hatolnak fájdalmasan
 beléd !

Pápakovácsi
1986. május 26.

MERRE ?

Jó sorsunk személyes bajtól eddig megkímélt,
de - öreg hiba :

nem adatott meg nekem kellemes közönye

a langyos pocsolyázásnak.

Írhatnám: depressziós vagyok, vagy talán levert,

írhatnám nincs kivel megosztanom

kétségbeesésemet a nagybetűs

JÖVŐT illetően!

Mi változtatna ez?

Életformát építettem védőburoknak,

s nem bizonyult annak.

Jaj az értelmiségnek!

Amint előbbre s előbbre araszol a megismerésben,

mintha vértetének egy-egy darabját kellene odaadja

minden lépéséért.

Egyre esendőbb, egyre sérülékenyebb lesz.

s mégis félelmetes?

Pedig felismerései csak tehetetlenségét fokozzák.

Vonulnál a család vigaszbarikádjai mögé

és azt látod, két tűz közé kerültél.

Mennél ellentámadásba, előre menekülvén,

csattan fejed.

Aztán megszáll a bölcsek - gyanítom fásult - nyugalma

és azt mondod: tedd a dolgod hangya.

S ekkor a bolyt át meg átjárják gonosz sugarai

szellemnek, részecskéknek.

Mozgásunk lassul, gyorsul, rendezetlen.

mint szétrúgott hangyaboly lakóié.

És ismét felteszed a kérdést:

merre?

Pápakovácsi
1986. május 27.

**SZORONGÓ
BORONGÓ**

Szülőföldnek
tája
bája
Emlékének
éke
béke
Gondolatom
rája
zárja
Enyém minden
vésze
része
Híre arcot
fedő
redő
Mint az idő
rontja
bontja
Míg a múltja
merő
erő
A jövője
osztja
s fosztja
Árva lélek
érzi
vérzi
És a sorsát
írja
sírja
Nehéz harcát
nézi
nézi
Vajon meddig
vívja
bírja.

Pápakovácsi
1986. június 11.

GYÖKÉRNÝOMÁS

Ereimben, nyirokútjaimon és idegszálaimban
 érzem, a szülőföld gyökérnýomását,
 itt keringenek bennem éltető és gyilkos nedvei.
 Mindörökké!
 Negyven év után örülhettem annak:
 ami természetes.
 De örülhetek-e, ha nem vagytok velem barátaim?
 Finom falatot ízlelek s titeket látlok hosszú sorokban,
 veletek állnak megtört aggok és kandi szemű gyermekek.
 Hallottam mikor mondtátok nekik: látod ez a csokoládé...
 Európában a béke 41. évében.
 Rábiccentek a híradóban beszélő hatalmasságra,
 régen láttam - és eszembe jut egy másik arc.
 Vonásai már belemaródtak idegen képernyőitek üvegébe.
 Mit sem sejtve rólatok, kik összeszorult szívvel,
 erdő mélyén,
 titkon nézitek őket -
 könnyű szívvel veszít a csapat.
 Én nem kell rejtegessem rosszkedvemet.
 Vidáman rovom le a bírságot, mit apró kihágásért ad,
 a mosolygós rendőr bácsi.
 Hátamon hideg fut végig.
 A másik harminckét évig tegezett.
 S a hivatalban ácsorogván eszembe jut, hogy
 az ajtó túlsó oldalán egy emberrel találkozom.
 Nem szorul már el a torkom,
 s nem vonja össze szemöldökét,
 nevem kettős mássalhangzóira.
 És imígyen örvendezve elfelejthetem, hogy:
 finom falatjaim csak ma biztosak,
 a joviális arc barázdáit nehéz emlékek,
 korlátok, kompromisszumok
 szántják mélyebbre,
 a csapat körül ismét titokzatosság, sejtések,
 a rendőrt, kezében gumibottal, máshova irányíthatják,
 s a hivatalbéli ember, ha kell lábamra lép.
 Itt Közép-Kelet Európában a béke 41. évében.

Pápakovácsi
 1986. június 11.

ÚTKÖZBEN

Önbecsülésünket,
nemzettudatunkat,
jövő felelősségét
elhullajtva,
araszolunk kátyús útjainkon.
S ha a szűkösből
betömködnénk
a döccenőket,
még el sem készültünk,
máris érzéketlen láncfalpak
szaggatják fel újra,
felsőbbiségesen hordozván,
baráti felségjeleket.

Pápakovácsi
1986. július 07.

ERDÉLYI LEVÉL

Olvasom barátom leveled,
félteni kell.
Megszoktuk régóta teveled,
élni kell.

Jól értem sorodból,
a ravaszt.
Írni kell vélt jóból,
egy szakaszt.

Hol rejt a csüggedt jól vagyunk
is panaszt,
Mér sejt és fejt reményt agyunk,
ha írsz tavaszt.

Egyik sorod kérést takar,
másik jajkiáltást.
Emez jó hírt akar,
amaz jó kilátást.

Ráhangolt elmém már megért,
ez sérelem.
Oly hosszú ideje kísért
a félelem.

Óvatosan rovom válaszom,
ne értse.
Ellened fegyverré válna szóm,
kezébe.

Pápakovácsi
1986. július 09.

HOFÉLIA

„Már minden széken ketten ülünk”
élcélódik a kiválasztott
szeleplő.
A terem a kacagás tehetetlenségével
morajlik.
Néhány messziről jött szívben
megdermed a naiv reménység,
a megtartó felcsodálkozás.
A többi mit sem sejt.
S mit sem tehet erről.
Nem tudja, hogy az mi körötte pusztul,
önnön teste, saját jövője.
Nem tudja, hogy
azok, akik most
égetik kerítését,
holnap már
a ház falát
bontogatják.

Pápakovácsi
1986. július 09.

TÚLÉLÉS?

Áttekinthetetlen a világ sok gondja.
 Átláthatatlan még a sajátunk is.
 Azt hinné az ember, hogy
 aki ma egy percet is
 könnyed és vidám,
 bűnt követ el!

Egyének szűnnek meg létezni, erőszak által,
 közösségek tűnnek el,
 állatfajok pusztulnak ki,
 hódít a sivatag,
 nyelvek süllyednek el a feledésbe.
 Az emberi együttélés
 természetes,
 életalkotta,
 ősi
 szabályai
 válnak nevetség tárgyává.

Rendszerek harca,
 országok harca,
 gazdaságok harca,
 hitek harca,
 fajok harca,
 emberek harca,
 nemek harca,
 generációk harca,
 hazugságok harca,
 harcok harca.

Tenni valamit!
 Valamit tenni?
 Hiszen vakon tapogatózunk,
 Tájékozatlanul.
 Nem győzzük megemészteni
 a ránszakadó információk
 hamis áradatát sem.

Mit tegyen az egyén?
 Mi legyen a célja,
 hogy embernek
 érezhesse magát?

Égve tartani
 az emberségesség,
 a szeretet
 tüzét?

Körötte durva italbűzös röhej.
 Jelzi, hogy céltalan.

Felesleges vagy.
Csudabogár vagy.
Lassan belefáradsz.

Marad a túlélés,
az átvészelés,
a majd meglátjuk!

Pápakovácsi
1986. július 20.

LÁTOGATÓK

Barátomnak barátja
 eddig barátom volt!
Hogy vagy? Kérdezem most.
Mondja s közben körülnéz,
 ki hallja még.
Hogy vagy? Kérdezi ő.
Mélyen szemébe nézek,
 s óvatosan szövöm válaszom.
/Milyen vagy, kérdezném./

Réglátott barátom,
 a barátság örök volt!
Hogy vagy? Kérdezem most.
Mondja, s válasza
 semmitmondó.
Hogy vagy? Kérdezi ő.
Figyelem, méregetem
 s válaszom üresen kong.
/Milyen lettél, kérdezném./

Történelmünk sötét hatalmai
Közénk nem csak országhatárt vontak.
 De elhintették magvát,
 s kalászba szökkent már
 a gyanakvás.

Pápakovácsi
1986. július 20.

LEBEGÉS

Telnek a napok
És teszem amit lehet.
Akszik az akarat,
tetteimben nem létezek.
Gondolataim félálmában,
lebegek a fortyogó világ felett.
Fenntartanak,
mint okos delfinek
a fuldoló hajótöröttet,
fel-fellökve a felszín fölé.
A szunnyadásban száguldó fantázia
cselekszik helyettem.
Olyankor élek,
egy valóságosnál éberebb álmvilágban.
Így lenne jó
az örökkévalóságba is
átbandukolni,
az ajtót halkán betéve
magam
mögött.

Pápakovácsi
1986. augusztus 11.

HAZA A MÉLYBEN

Elmélkedem az éjben,
mért vagy Hazám a mélyben?
Mi taszított szakadékba,
kiknek voltunk mi akadékba?
Külső erő, hogyan sújtott,
s belviszályra miként bujtott?
Mi volt hibás: stratégia-taktika?
Mikor volt erősb nálunk, rút praktika?
Hibák mit egykor elkövettünk,
kit kellett érte megkövetnünk?
Mi az, mi bűnhődésünk oka,
mért érthetetlen annak foka?
Bűneinknek kik elkövették mását,
hogyan érték el, hogy csak miénket lássák?
A győztes hazugság miként fogott körül,
tragédiáinknak, itt és ma, ki örül?
Négy világtáj felé az elveszett hazák,
kötődéseink az ott élőkhöz lazák.
Félő, elég lesz egy rövid emberöltő,
s nem beszél már rólunk csak olykor a költő.
Rég múlt dicsőségnek emléket állítván,
mesélvén, hogyan fogyott el: magyar, észt, lett, litván.
Mert a történelem nem csak most ily mohó,
régén is dolgozott e rémisztő kohó.
Egyszer mi adtuk az ötvözetnek javát,
aki csak jött befogadtuk és nyert nálunk hazát.
De az idő nagyot fordult,
számunkra egyre csak zordult.
Eleven ötvözet egykor ami voltunk,
végveszélyben látjuk nemzeti mivoltunk,
letagadják ellenszerét,
vészesen forog a kerék.
Aki romlik végleg romlik,
ami omlik végleg omlik.
S az örvény mely fölött állunk,
fenyeget: nemzethalálunk!
Megmaradnak rólunk képek,
De nem könnyeznek a népek!

Pápakovácsi
1986. augusztus 25.

VENDÉGVÁRÁS

(K. I.- nak 1986. augusztus 30-án)

Aggódtam értetek
 barátom,
 - a távolból mit tehetsz,
 teherből át mit vehetsz -
 a könnyebbik szerep ez
 belátom.

Naponta a hírhozót
 lestem én,
 - megbéklyózva mit sem tehetsz,
 sorsra hatni már nem merhetsz -
 választ sok kérdésre
 keresvén.

Jött a rossz hír
 reszkettünk,
 - lassan jut határon túlra,
 szájról-szájra eltorzulva -
 jó barátot
 veszthetünk.

Aztán jött
 új változat,
 - sötét hírtől kábán álltunk,
 reményt keltőt már nem vártunk -
 él, gyógyul,
 nem áldozat!!

Kikérdeztünk
 minden utast,
 - ily helyzetben ki mer írni,
 durva hatalmakkal bírni -
 róla beszélj,
 képét mutasd!

És most minden percben
 Várunk,
 - drága érzés, ó barátság,
 minden rosszra boldog váltság -
 Itt vagytok
 karunkba zárunk.

KONTEMPLÁCIÓ

(*Fiamnak*)

Kire vártam megjött s elment,
ami rossz volt jóra fordult,
kevésből lett sok is fogytán,
mit sürgettünk meglett s elmúlt.

Volt olyan mi nem sikerült,
telt az idő s elfeledtük,
azt ami balul ütött ki
- bosszantott, fájt - kihevertük

Mit akartunk megcsinálni,
áll, már megszoktuk, elkészült,
belső telhetetlenségünk,
újabb harcra már felkészült.

Siker-kudarcc egymást váltja
és szül újabb célt és tervet,
nincsen máma. csak a holnap,
az idő fogy, folyvást kerget.

Futó időnk lovagolván,
száguld a szeszélyes óra,
sarkantyúzzuk vágyainkkal,
szívesen hallgat a szóra.

Az itt és most kis örömét,
nem látjuk a rohanásba,
hiú álmok, vak remények,
kísérnek a pusztulásba.

Pápakovácsi
1986. augusztus 31.

LÉT

Tizedik éve egy szoba sarkában,
szabadidőtől elfoglalva,
kötöttségtől szabadon,
gondtalanság gondjával,
gyűlölet szeretetével,
szerelem közönyével,
éhesen jóllakva,
értelem értelmetlenségével,
tudatlanság tudásával,
őrült józanon,
elégedetlenül elégedetten,
élet halálával,
nemlét létével.

Pápakovácsi
1986. szeptember 02.

IDŐNK

Tavaszt vártunk,
s már itt az ősz,
összébbhúrom kabátomat.
Érett gyümölcsrel vigasztalgván
a megtört napfényben magamat.

Várjuk a telet,
s majd jó a tavasz,
elolvasztja a jótékony havat.
Virágpompával, zölddel takarja
a növvő szemétdombokat.

Várjuk a jobbat,
folyton csak várjuk,
az időnk telik, fogy a lét.
Vigasztalódással, takargatással,
észrevétlen fogy el a maradék.

Pápakovácsi
1986. szeptember 02.

HANGROBBANÁS

Magam vagyok egy kis szobában,
létezésnek legfőbb színtere,
könyvek, lemezek,
szavak és hangok,
egyre csak gyűlnek-gyűlnek bele.

Elmém lesné mit felszippanthat,
jó hírt, szép alkotást,
ha megkaphatná
csendben élvezné,
nem kívánna már semmi mást.

Gondolatokat, zene hangját,
most hangrobbanás veri fel,
jó hírt ne remélj,
nem kell a szépség,
a világ nem erre figyel.

Pápakovácsi
1986. szeptember 02.

ORA ET LABORA!

Hol erre, hol arra várva,
Az idő csak halad.
De mivégre?
Élhetünk a mának, szépen-okosan -
és felsajognak bennünk kérdőjelek.
Szóhetünk tervet, szépet - okosat -
és észrevétlenül szalad el a ma.
Akad ki másokért él szerényen-hasznosan -
s ha igen, milyen lesz mérlege?
Jósors!
Lehetőséget adtál elmélkedésre.
Hol a tét
 a puszta lét
 nem elmélkedik az ember.
Fohással indulj dolgotat tenni,
s megfáradván fohással üdülj!

Pápakovácsi
1986. szeptember 05.

Az alkotó gondolatnak
míg nincs felmérője,
Megmaradsz a kultúrának
meddő élvezője.

Pápakovácsi
1986. szeptember 06.

MENNÉK DE MÉGSE

Lenni veletek a nemlétezésben,
enni veletek az éhezésben,
szólni veletek a némaságban,
derűs múltat idézni a szomorú mában,
jaj nem lehet.

Bizalmat keresni undok gyanakvásban,
csak nézni egymásra süket hallgatásban,
kezetek szorongva, biztatón szorítani,
megjátszott derűvel, mindenre borítani
fátylat, ó nem lehet.

Napfényről mesélni sötétben lakónak,
sikerekkel kérkedni a gondtól fakónak,
meggyőződés nélkül reményt csepegtetni,
egy nem hitt jövővel sandán kecsegtetni,
nem, nem szabad.

Semmivel sem törődni,
mindent gyáván feledni,
meglapulni tunya csendbe,
beilleszkedni a rendbe
én nem bírok.

Minden hír a meddő harcról,
helytállásról, néma dacról,
minden újabb átok rátok,
minden csapás mit kiálltok,
együtt próbál.

Pápakovácsi
1986. szeptember 09.

KÉSZTETÉS

Mi az ami egyre késztet,
Verset irat énvelem,
Torlódó gondolat készlet,
Vagy csak halálfélelem ?

Avagy nincs kivel beszélni,
Senki nem vált szót velem,
Világtól elzárva élni,
Nem kellett volna nekem.

Ezért vagyok tán közlékeny,
Hogyha közönség akad,
Ez meghallgat mert érzékeny,
Az csak mosolyra fakad.

Milyen vagyok, furcsa szerzet,
Hajába fogódzkodó,
Aki ilyen sorsot szerzett,
Küzdelmekből ódzkodó.

Vagy csak kissé bolondosan,
Az átlagtól elütő,
Gondját baját komótosan,
Fehér lapra terítő.

Rossz hírt, gondot elhessentő,
Önámítás kerítője,
Letört órán lelkesítő,
Rossz hangulat derítője.

Hazug szóval arcunkra csalt,
Futó mosoly fordítója,
Álnok csellel jól kiagyalt,
Csiholt derű tompítója.

Pápakovácsi
1986. szeptember 09.

HEGEDŰ

Érzelem
Értelem
Tápláló
Élelem

Zúgó
Búgó
Fülbe
Súgó

Fájdalmas
Sejtelmes
Bársonyos
Rejtelmes

Megnyugtató
Felkavarás
Nekibúsult
Bizakodás

Bódító
Hódító
Sajdító
Ordító

Vigasztalás
Sóhajtozás
Borúzó
Szomorkodás

Pápakovácsi
1986. szeptember 16.

TÁRGYAINK

Van akit a tárgyak
hidegen hagynak,
és van aki igényli,
együtt él velük,
van akit a tárgyak
nem érdekelnek,
és van aki tiszteli,
érezni szellemük.

Van akit a környezet
könnyed felváltása
megújít, ihlet,
feldob, felpezsdít,
van akit a meghitt
keret elvesztése
zavar, megbénít,
letör, eltompít.

Sokan mondják nem kell,
nem viszem a sírba,
s elfelejtik oda
más se költözik,
érdemes-e élni
ha annak emléke
velünk együtt feledve
földbe öltözik.

Hogy mit viszel oda
tovább magaddal,
nem döntheted el te,
nem is tudhatod,
egy a biztos, hogy
utánad a létben,
tetszik neked vagy sem,
megmarad nyomod.

és, hogy ez a nyom egykor
milyen leend,
egész életed lesz
annak záloga,
helytállásban, harcban,
sikerben, kudarcban
tárgyak kísérek,
amíg elérsz oda.

Becsüld tárgyaidat,
néma tanúidat,
életed folyásának
követői ők,
becsüld bennük múltad,
eleid emlékét,
róluk s rólad szólnak,
téged jellemzők.

Pápakovácsi
1986. szeptember 17-18.

Megjelent: **Átalvető 98/szeptember**

EMLÉKE IS EMLÉK

Múlt emlékernyőjén, felvillanó képek,
követnek, kísérek, bárhova is lépek.
Egykor volt, nevelő közösség emléke,
sorsa csupa harc volt, hangulata béke.
Kemény szelíd keze, sorsom egyengette,
bántó szándékoktól, védte ha tehetette.

Próbált elterelni,
próbált melléd állni,
próbált vigasztalni,
próbált erőt adni.

Volt, hogy megtévedett,
nem tette a dolgát,
félve taktikázott,
mímelte a szolgát.

De célja csak egy volt mindig
megmaradni,
benned és általad amit kell
folytatni.

Szent volt a hibája,
szent volt az erénye,
szent volt a kudarca,
szent volt eredménye.

Hogyha megcsalt, öröm volt
rá a megbocsátás,
Hogyha hű volt, szépen szólt
érette az áldás.

Ha most felidézem bölcsőmnek ringását,
féltő, irányító, intő biztatását,
próbálom felmérni elvesztése súlyát,
csak sejtem, becsülöm egykori hatását.

Simogatásából e hatalmas kéznek,
a múlt homályán át, reám arcok néznek,
elköltözött sokuk már a Házsongárdba,
mások szétszóródtak a kerek világba.

Van aki még ott áll, vállán csillagsúllyal,
eleven sebekre rámutató ujjal,
de ami volt, már nincs,
 emléke is emlék,
hazudnám, mit érne,
 ha én is ott lennék.

Pápakovácsi
1986. szeptember 19.

TEHETETLEN SZONETT

Szavamat meghalló fül nincsen,
Gondolatom nem talál értést,
Tervem, ötletem meddő kincsem,
Bármit tegyek, nem kapok kérdést.

Hiába hallgatnék okos szót,
Gondolatot fogadnék értőn,
Vitatnék újat, újabbat, jót,
Kérdezhetnék, - soha sem sértőn.

A szellem aszalódik, olvad,
Semmire nyílik tárulkozás,
Cselekvés vágya egyre sorvad,

Kihunyt a régi várakozás,
Akarat, mint kifolyt vér alvad,
Kiút keresés, - botladozás.

Pápakovácsi
1986. szeptember 19.

ELMÚLT ŐSZÖK REMÉNYEI

Elmúlt ősök vérző reményei, hol vagytok?
És hol vagytok ti remények vérző hordozói?
Tavaszi ükapák hősi pátoszokkal,
elődei zűrzavaros őszi nagyapáknak,
ősei, példaadó hősei, ma már ősülő
őszi unokáknak?

Hol vagytok ősök - fakultok az emlékezetben.
Hol vagytok hősök - emlékeitek felett fakul a haj.
Nem készül már senki vágyak szüretére.
Céljai önkéntes feladásáért,
gondosan kimért béréből
megveszi mindenki a sarki boltban,
a központi pincészet címkézett borát!

Pápakovácsi
1986. október 23.

OKTÓBERI PILLANAT

Csodája a világegyetemnek
 itt vagyok,
Sejthártyák közé szorult
 nedvek.
Reményeim, vágyaim oly szépek
 oly nagyok,
Mozgatnak hangulatok,
 kedvek.

Harang szól a hüllőérintésű
 alkonyatban,
Szobám melegéből
 hallgatom.
Zajtalanul működő szerveimben
 rend van,
Érzések menhelye
 mellkasom.

Ámulattal élek át langyos
 harmóniát,
Kinn alázizegnek
 levelek.
Részeimet elmúlás törvénye
 hatja át,
Múló a remény
 mit nevelek.

Pápakovácsi
1986. október 25.

KOPJAJA

Ó te szép tiszta, nehéz rönk,
pattanó forgács,
szálmentén engedelmes,
nemes anyag,
kibontom belőled, mit akarok,
a formát,
gondosan munkállak, vésőm
nem hanyag.

S ó göcsörtös élet,
ha formálni így hagynád
magad!

Pápakovácsi
1986. október 25.

HOZZÁTOK TARTOZUNK*(K. S. -nak)*

Szigorúan ítélsz írnok,
 csonka piramis árnyékából.
Tiéd a jog!
Kérdemelted.
De, hogy ítéleted okos,
 vagy csupán hősi póz?
A nekünk adatott idő
 nem dönti el.
Látnok lehetsz,
 vagy életosztón elfojtója?
Ki tudja?
Ne feledd:
Sok ezer éve
 bizonyítják csángálóink,
Hogy közülünk valók!

Pápakovácsi
1986. október 25.

PÁLMASORS

Kert sarkai, zugai felé zörögnek koronák levelei.
 Szájpádlásomon savanyú füst íze,
 családi tűzhelyek gomolygó mérget csapja alá a szél,
fel-feltámadó indulattal.
 Lábam alatt szökevény dió reccsen az avarban.
 Piros díszét berkenye mutogatja
hivalkodón a koldus ágbogak felé.
 Seregélyek éber hada támadni készül.
 A raktár felé tétova pocok surranna,
biztonságos tél reményében.
 Fényesedő bundájú cirmos lecsap.
Hanyagul játszik.
 Almaillatú pince csalogat,
kósza ökörnyal elől húzom be nyakam.
 Forró nyár emlékét, fehér tél reményét feledve,
 teleszívom magam az ősszel.
 A biztonságos szobából értetlenül bámul egy pálma.
 Azt hiszi otthon van.

Pápakovácsi
 1986. október 30.

HÍREK

Lessük mi a jó híreket,
Várjuk a csodát,
A reményünk rég megrekedt,
Vagyunk ostobák.
Láthatatlan nagy érdekek,
Ravasz fonala,
Kiismerhetetlen tények,
Kusza vonala.
És amikor mi úgy vélnénk,
Értünk valamit,
Kiderül, hogy más a mérték,
Másként alakít.
Logikusnak tűnik minden,
Nem is kérdezed,
Félrevezethetnek könnyen,
Önös érdekek.
Minden mögött mi őszinte,
Csak hazugság van,
Bizonyítják az igazság,
Igazságtalan.
Ha kell szépnek látjuk emezt,
És rútnak amazt,
Érdek fordul, szidják emezt,
Dicsérik amazt.
Hosszú távon az lehet bölcs,
Ki nem lát, nem hall,
Álcázva van ész és erkölcs,
Hallgat mint a hal.
A híreket ha megfejt,
Értvén azokat,
Véleményét jól elrejt,
Bólint nagyokat.

Pápakovácsi
1986. október 30.

Megjelent: **Erdélyi Magyarság/44 2000 december**

NOVEMBER ELSEJE

Kincses városom lakói, kik egyszer voltatok,
 vonultok velem, lassú léptekkel,
 emlékezetem novemberi domboldalán.
 Araszolva haladunk, zokszó nélkül
 a kegyelettől megszépült estében.
 Százegyzernyi gyertya fényétől otthonos,
 eleink ősi nyugvóhelye
 a Házsongárd.
 Körülöttünk a történelem,
 körülöttünk a tegnap és a ma,
 s ott toporog megilletődve a kézenfogott jövő.
 Halk üdvözlések, bólintás, kalapemelés,
 egy-egy rokoni csók.
 Élők és holtak,
 élők és élők
 találkozója.
 S mintha bölcs, derűs, ünnepi hangulatban,
 velünk lenne mind, ki elköltözött.
 Őszi virágok, gyertyák, sátorosok édességének illata,
 és egy különös, egyedülálló visszafogott zsongás.
 Az az illat, az a zsongás,
 gyermekkorom, ifjúságom örök emléke marad.

-.-

A hegyoldalban a sok gyertya,
 meghitt fényével ünnepel,
 a Házsongárd csodás illata,
 reánkterül mint egy lepel.
 Benne egyesül minden mi majdan,
 kegyelet lesz s emlékezet,
 idézi azt ki köztünk volt hajdan,
 s kinek ideje érkezett.
 Hoznak krizantémot s gyertyát akik hisznek,
 közöttük halk suttogássá szelídül a szó,
 mézestésztát, törökmézet, gyermekkezek visznek,
 halottaink ünneplése életet adó.

Enyészetnek szolgálója,
 pihen a halál,
 int, hogy vegyed fontolóra,
 ki vagy s ki valál.
 Így szolgálja mind ki elment,
 most az életet,
 figyelmeztet avagy felment,
 mérlegelheted.
 Alánéznak nagyjaink
 a gyertyafüstön át,
 zarándokló tömeg velük
 méreti magát.
 Egy közösség a homályban
 csendben tüntetett,
 létével e kézfogásban
 számot vethetett.
 Telt az idő s eszmék káros
 vad vihara dúlt,
 a halk tömeg s az a város
 már maga a múlt.

-.-

Még van aki felmegy a domboldalon,
 még vannak gyertyagyújtogatók,
 de van, aki már idegenben idézi a múltat
 és van, akinek már gyertyát gyújtanak.
 Fogynak Ők is - halottaink!
 Először nevük tűnik el,
 aztán öröknek hitt nyughelyükön
 idegen gyertyák tüze lobban
 új, büszke, hódító halottakért.
 S hova kerítés szögesdrótjának árnyéka vetül,
 csontjaik temetőárok lágerében,
 korhadó fejfák, fonnyadt koszorúk, hervadt virágok
 barakkjában.
 Hanttalanul.
 Hontalanul.
 Várják az ígért feltámadást!

KIÁLLÍTÁSON
(Kotsis Nagy Margitnak)

Miért vagy szomorú
 mindegyre kérdezik,
Miért gonddal terhelt
 ki Onnan érkezik,
Mit láttál, az emlék,
 s amit látsz, él benned,
Minden egyes munkád jelzi
 tudod mit kel tenned.
Lelkedben, elmédben
 a gond mély kutatás,
Kezeddel egy közösségé
 itt minden alkotás.

Budapest
1986. november 07.

KALLÓDUNK MI IS

Kallódunk mi is a többiekkel,
egyik kínból a másikba kívánkozunk,
viszonylagosságok e hunyó csillagát,
már egészen belakjuk,
s csak írjuk, írjuk az újévi üdvözlőket
mindenkinek.

Kallódunk mi is a többiekkel,
a rémest próbáljuk rosszra cserélni,
mint tarka olajfolt, a pocsolyákat
már egészen betakarjuk,
s csak küldjük, küldjük a jókívánságokat
mindenhova.

Kallódunk mi is a többiekkel,
a céltalanság helyett kapunk vélt célokat,
és nagy serényen hangyákként sürgölődve,
már egészen szétszéledtünk,
s csak olvassuk, olvassuk a biztató közhelyeket
mindenhonnan.

Pápakovácsi
1986. december 19.

RÉGI KÚT

Ki múltba néz,
az kútba néz.
Látnád magad,
a kút tagad.
Vödör csepeg,
tükör remeg.
Emlékbe merülni,
a voltból derülni,
miért akarsz?
Jelent takarsz!

Pápakovácsi
1986. december 19.

LEVÉL

Mi megvagyunk,
sőt - jól vagyunk.
Házunk van fájdalomból,
s benne garázs kocsival
nyögdécselésből.
Lányunknak új ruhája,
riadt félelemből.
És röppenő labda a fiúnak
sóhajokból.
Szobánk melege, a szelet kenyér,
s a gyermekek vidám nesze -
méreggé változik naponta.
Énem ellenkezik, s ha
segíteni akarok-
ára szégyenpír.

1987. január 01.
Pápakovácsi

FOGYÓ /SZÓ/ TAGOK

Siklanak ujjaim közt a lapok
Néznek reám rég eltűnt alakok
Ülök és nézem a képeket
Ami volt előttem lépeget
Egykori magamat látom
Mellettem sok jó barátom
Arcoknak vonalai
Közös sors fonalai
Képek kérdezése
Múltnak ébredése
Mikor történt ez
Ki az ki emez
Nekünk kedves
Szemünk nedves
Míg vagyunk
Él agyunk
Múltat
Kutat
Holt
Volt.

Pápakovácsi
1987. január 05.

KALENDÁRIUM

Éget a nap, szíjas paraszt arat,
Mögötte két marokszedő halad,
Kalapjuknak karimája alatt,
Homlokukról a veríték szakad.

Búzatáblák idillikus tája,
Egy-egy akác vet árnyékot rája,
Kiseded oázisa árnyas fáknak,
Helye déli pihenő óráknak.

Öreg naptár hangulatos képe,
Ezt olvasta rég a földnek népe,
Kevés szóból az többet megjegyvez,
manapság a sokból kevesebb lesz.

Paraszt, naptár, az ország is régi,
Századelő, talán századvégi,
Ha fordulna az idő kereke,
Tudnánk kitalálni jobbat vele?

Vagy talán nem is mi rontottuk el,
Sorscsapás volt, reánk szabott teher?

Pápakovácsi
1987. január 11.

AVÍTTAS OPTIMIZMUS

Mondjuk, bizakodás lángja nem él,
Látjuk, aki ép, aki él, remél,
Hisszük, titokban amit nem lehet,
Hitünk az, mit senki el nem vehet.

Reményeknek téglája, reményem,
Kevés az esélyem, hogy megérjem,
Nem magányos remény, de remények,
Maradhat így időnk zord-keménynek?

Ha a remény sarkall cselekvésre,
Nem csinálunk most is mindent késve,
Ha más láttán a szánkat nem tátjuk,
A világot magunk mögött látjuk.

Akkor lehet, hogy történik csoda,
És eljutunk mégis végre oda,
Hova egykor szívünk, elménk hajtott,
Honnan pályánk kényszerűn elhajlott.

Pápakovácsi
1987. január 11.

TÉL

Tél foga csikorog
Mutatja erejét,
Lenn is hó nyikorog
S fedi ház tetejét.

Szél hordja, forgatja
Fehérlő fellegét
Belepi, takarja
Kert végét, elejét.

Friss hó a lábnyomod
Sietve fedi be,
Vad szél, ha elhányod
újat hoz helyibe.

Kémény kerge füstje
Ide-oda kapkod,
Zimankó ezüstje
A házba becsapkod.

A falura csend ül,
A madár is néma,
Csak a harang csendül,
A szél füttyül néha.

Pápakovácsi
1987. január 12.

VÁLTOZATOK K. F. GONDOLATAIRA*(J. A. , B. N. L. és L. Z. emlékére)*

Mindenkor értetlen figyelték a zsenit,
kinek sorsa, arra mi jön, ablakot nyit.
Ha a jövő önmagából sokat mutat,
jól vigyázz, mert Szárszóra vezethet az utad.

Mondják önmagára azért emelt kezet,
elviselni nem bírta ami következett.
Ha a jövő önmagából sokat mutat,
jól vigyázz, mert Szárszóra vezethet az utad.

Tetterő béklyózva, szellemi gettóban,
csúcsteljesítményre minden visszhangtalan.
Ha a jövő önmagából sokat mutat,
jól vigyázz, mert Szárszóra vezethet az utad.

Nem bírt komédiázni, érezte a drámát,
bemocskolta volna saját tiszta álmát.
Ha a jövő önmagából sokat mutat,
jól vigyázz, mert Szárszóra vezethet az utad.

Őrült valamennyi, bölcsek magyarázzák,
s hiszik felelősség súlyát így lerázzák.
Ha a jövő önmagából sokat mutat,
jól vigyázz, mert Szárszóra vezethet az utad.

Pápakovácsi
1987. január 13.
(K. F. Alföld 87/1 Fórum. „Kettős küldetés”)

KÖRNYEZETSZENNYEZÉS

Meghallgathatatlan fohászok ózonpajzs gyanánt,
fojtogatják a földet, mindnyájunk gyarmatát.
Add - ne add, - mondjuk
én, te, ő -
míg bölcsen befogad
egy temető.

Világrengető átkozók, naiv kis könyörgők
sóhaja feszít fölénk gyilkos sátoztetőt.
Védjed - pusztítsad, - mondjuk
én, te, ő-
míg bölcsen befogad
egy temető.

Égberöpített óhajunk, fölöttünk szétterül,
mindent kívánó életünk létünkbe kerül.
Tedd- ne tedd, - mondjuk
én, te, ő-
míg bölcsen befogad,
egy temető.

Megvalósulni vágyakból akarunk oly sokat,
e cél eszközt szentesít, taposunk másokat.
segítsd- bosszuld meg, - mondjuk
én, te, ő-
míg bölcsen befogad
egy temető.

Leányfalu
1988. május 1.

21 CSAK, A HATALOMVÁGYRÓL

Csak mesélni és újra mesélni,
Magukról annyi jót s szépet beszélni.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak magyarázni s megint magyarázni,
Ha kell, az ördöggel is parolázni.
De a tények,
a száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak a más véleményét legázolni,
Sötétnek, hazugnak, rossznak ábrázolni.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak a vagyont a pénzt megszerezni,
A gonosz szándékot okosan leplezni.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak kecségtetni folyvást, jól számítva,
A balga tömeget reménnyel ámítva.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak önmagukat fel s még feljebb tolni,
Ha úgy kell a tisztát orvul bemocskolni.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak népet ringatni puhán mint a hintát,
Magukból állítva nekik hamis mintát.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak a távoli pénz hatalmát lesni,
Idegen érdeknek kegyét jól keresni.
De a tények,
A száraz tények

Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak a középnyert galádul pártolni,
Tehetséget, szorgalmat a háttérbe tolni.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak oktatni álnokul a lelket fásítva,
Az ép gondolkodást ravaszul másítva.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak mindent gáncsolni mi előre mutat,
Elzární elötte minden szabad utat.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak gúnyal fertözni a múlt szép emléket,
Ferdítve rombolni, emberek közt békét.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak jól elleplezni, hogy milyen vértelen,
Mivel mellük verték, a nagy szakértelem,
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak jól kikémlenni mások gyengeségét,
Gyanúba keverni azok emberségét.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak megtenni bármit, s ha kell fordítottját,
Elölról, hátulról jól játszani kottát.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak mit ma hirdetnek, holnap letagadni,
Közben rezdületlen, nyugodtnak maradni.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak könnyel nézni szomorú fogyásunk,
Lapítani sandán, míg lassan elvásunk.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak élni könnyedén nagyokat dőzsölve,
A kezüket mosva, ha lehet dörzsölve.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak a jót gyűlölni, folyton acsarogva,
Nézni a szelídre, foggal viczorogva.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak a szekértáborst erőst összezární,
Minden nyílt vitára túleróból várni.
De a tények,
A száraz tények
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Csak időt nyerni most a ténylegeshez,
Remélt hatalomhoz, már a véglegeshez.
De a tények,
A száraz tények,
Szikárok, mint orvosi vénnyek.

Leányfalu
1998. április 15.

AKTUÁLTAGADÁS

Nem igaz már a tél
Nem igaz már a nyár
Nem igaz az évszak
Nem igaz az év.

Nem fehér már a hó
Nem meleg a hőség
Nem ősszel van az ősz
Nem is jég a jég.

Nem igaz az igaz
Nem igaz a vigasz
Nem tiszta a szándék
Nem biztos a tét.

Nem tudod, hogy ki vagy
Nem tudod ki ő
Nem tudod ki támad
Nem tudod ki véd.

Nem ember az ember
Nem nemzet a nemzet
Nem ország az ország
Nem lét már a lét.

Leányfalu
1998. június 20.

MEZŐSÉGI MERENGŐ

Hajszolt hét végén,
 nyári esten,
 újságkivágást olvasok.
 Ahonnan hozták,
 ahonnan hírt hoz,
 az indulatok ordasok.
 Kis magyar újság,
 ólmos lapja,
 alján két betű, ismerős,
 Ő írta ezt?
 Tán még az apja?
 Egy gondról szól,
 utód vagy ős.
 Zaklatott kézzel lapozom
 a rögtönzött kis gyűjteményt,
 szomjas szívvel, elmével szívom
 a hírt, hogy ünnepelték Keményt.
 Nemzetünk nagyját, ki némán fekszik,
 szórványban, gyalázott rög alatt,
 mellette örként dédapám a szomszéd,
 sírhelye még épen maradt.
 Beszédnek hangját hallom,
 mit átívelnek – történelem,
 emlegetik a bús báró rangját,
 elgondolkodnak a tényeken.
 Mint hurcolta Krimbe a tatár
 a mezőség magyarjait,
 nem érdekelte csupán a jó ár,
 s a falu néptelen maradt jaj itt.
 S az üres falvak új lakókat
 vonzottak a hegyek felül,
 a szórvány saját ősi földjén
 nyelvében bujdosni kényszerül.
 Térül-fordul az elmúlt század,
 Kemény halott, jó huszadik,
 Trianon szörnye fölénk árad,
 a szórvány tovább zúzatik.
 Földreform címén földönfutásra
 kényszerül a maradék,
 új háború s mi azt követi,
 a végszó - csupán adalék.
 Most csonka oszlopának tövében
 ünneplik már az Óriást,
 új század ébred és nevében
 ismét remélünk feltámadást.

DALI

A falon rajzok metszetek,
kinek igen, kinek nem tetszenek.
De nagy név már az alkotó,
e név nap mint nap hallható!
Mit fantáziája felvázolt,
mit ő kezével ábrázolt,
bírálni ma kevés meri,
ritka ki kételyét beismeri.
Magadba szívod, rettegvé nézed,
rosszul van tőle, minden részed,
vidám voltál, mikor beléptél,
csupán egy tárlat, minek félnél,
s most úgy érzed bűnös vagy, nyomorult,
napfényes kedved beborult.
A festő mit látott magába',
egész világot vett nyakába?
Vagy te jó vagy és büntelen,
csak ő látott rémet szüntelen?

Leányfalu
1998. július 28.

Megjelent: *Átalvető/29* (1999. március)

ERDÉLY

Omló kövekből hegy ormán hét vár,
Lesüt a nap rá, ballag a hold már,
Alatta rengeteg erdő hallgat,
Ezredév előtti létünkről faggat,
A fogyó magyart suttogva kérdi,
Ősi gazda jussát fák szíve vérzi,
Sziklának résén friss patak buggyan,
Öreg templomnak bús fala roggyan,
Zsoltárok hangjának már régen vége,
Tömjénnek illata sem száll az égbe,
Régi kollégiumoknak keserves a csendje,
Kántor tanítóknak korhad vén keresztje,
Mások lakják már a folyók völgyét,
Idegenek tarolják hegyoldalak tölgyét,
S a szirtből buggyanó kicsiny hegyi patak,
Áradattá duzzadván a völgyekre szakad,
Kontár kezek rontják minden gazdagságát,
Rossz ízlésű szemek szépségét, nagyságát,
Maradékainknak nyelvét sem akarják,
Múltnak igazságát ravaszul takarják,
Nem kell ami régi, minden jó mi rontja,
Hazug múlt képével önbizalmát ontja,
De aki még próbálja menteni a régit,
Nem hajlandó elfogadni hagyománya végét,
Küzdelmet vállal fel, egy életre szólót,
Keservet, fájdalmat, soha el nem múltót,
És hogyha remélne nyugalmához helyet,
Hamvát is szétszórják, temetői helyett.

Leányfalu
1998. augusztus 8.

**„NE FÉLJETEK!
VELETEK VAGYOK MINDEN NAP A VILÁG VÉGÉIG”**

Hazám, e nehéz századod múltán,
Csonkán szédelegsz, jövőd feladván.
De szólít egy hang,
Van még ki kéri!
Nem földi, csalóka, e századvégi.
Éljetek!

Ti csüggedők,
erőtlenek!
Én itt vagyok
mindenkor veletek.
Ne féljetek!

Népem, egy próbáló század múltán,
Kifosztva kószálsz, reményed fogytán.
De hangzik szózat
Csodás, a régi,
Nem embertől való, hogy ember féli.
Kérjetek!

Ti csüggedők,
erőtlenek!
Én itt vagyok
mindenkor veletek.
Ne féljetek!

Nemzetem, pusztító század múltán
Tétován lépkedsz, hitedben fogyván.
De egy hang szólít
Hatalmas égi,
Múltad s jövődöd egyaránt méri.
Higgyetek!

Ti csüggedők,
erőtlenek!
Én itt vagyok
mindenkor veletek.
Ne féljetek!

A múlt drámai eseményei,
az emlékezés palettáján
igazulnak erőt adó gondolattá.

ŐSZI NÓTA
(*Dr. Kiss András barátomnak*)

Kertem gyepén dér ül,
A színes ősz vénül,
Napfény útja kurtább,
Árnyék lustább, furcsább,
Szomszéd kertje ködben,
A gazda ködmönben,
Csendben túr a kertben,
A dér által vertben,
Amott valaki fest,
S eddig ébredni rest,
Emlék múltat kutat,
Mely előre mutat,
Őszeinknek gyásza,
Jelent magyarázza,
A tisztuló emlék,
Jövőnek szánt kellék,
S ki a kertet ássa,
Festmény földi mása.

Leányfalu
1999. november 8.

Megjelent: **A Kör 1999/12**

EZREDVÉGI ÜDVÖZLET A GYÓGYÍTÓNAK

Üdvözetemet küldöm most néked,
 Ki ezredéve gyógyítod néped,
 Kit nem dicsértek, csak olykor-olykor,
 Ki nem ültél trónon, nem volt oly kor,
 És nem dolgozhattál békén csendben,
 Nem sorakoztál fel, elvárt rendben,
 Bármi is voltál: sámán vagy borbély,
 Vádoltak, mondván – tudásod fortély,
 Pedig te tetted, népedért tetted,
 Inkább a megtúrt kenyerét etted,
 Semhogy elfeledd az ősi esküt,
 Szolgálván ármányos puhatestűt,
 Ki népét csupán eszköznek véli,
 És csak a maga életét éli,
 Ha jövőt épít az is csak övé,
 Falat hús gazdag és szegény közé,
 A fennkölt jog is azé kit nemzett,
 Milliók szolgálják – egész nemzet,
 Eladja bárhol múltunk vagy jövőnk,
 Ha jól megfizetnek a most jövők,
 Mert tenni, adni nem szempont néki,
 Ki erre esküdt, bolondnak nézi,
 Avitt elveknék híve az csupán,
 Nem tehet semmit, téblábol sután,
 És arra vár, hogy az idő illan,
 Igazságának perce felvillan,
 S ki volt egykor sámán, vagy borbély,
 Kit gyanússá tett, ármány vagy fortély,
 Gyógyíthat csendben s békén végre,
 Derűsen tekinthet fel az égre,
 Honnan nem hullik csillag miatta,
 Mert szívét, tudását önként adta.

Leányfalu
 1999. november 9.

ÁRNYÉKLOVAGLÁS

Vártam az esti csendben a zugban,
Agyamban zakatolt sok gondolat,
Hol vagy isteni szikra te ötlet,
Szárnyaló, illanó gyors fordulat.

S várva jóra, a szárnyas lóra,
Ki szelíden jó, de visz szilaján,
Bámultam újra meg újra homályba,
Bús árnyak után én minduntalan.

Mozdult egy árnyék a kert ködében,
Súlytalanul jött a bokrokon át,
Hangtalan horkant nyergét kínálva,

S tudtam nékem kínálja magát.
Hátra se nézve ültem az árnyra,
Bízában az engem röpítő szárnyba.

Leányfalu
1999. november 14.

FENYŐ

Magányos fenyő,
Zord hegynek ormán,
Őrszem a vártán,
Távolba tekint.

Messzire ellát,
Térben-időben,
Ha jó a veszély,
A völgybe leint.

Tépte rideg kor,
Zorddá tett hegyen,
Reményt kémlt ő,
Újra s megint.

Messzire látott,
Véres időkben,
Jött a veszély is,
Az írás szerint.

Reccsent az ága,
S szállt a mélybe,
Hajlott a törzse,
S feszült gyökér.

És állt szilárdan,
A fáradt őrszem,
Bár riasztotta,
A dér és a vér.

De jött gyarlóság,
A törpe féreg,
És ellepte őt,
Jól tudva mér.

S a büszke fa,
A makacs őrszem,
Lám dől a mélybe,
S már mit sem ér.

Megjelent: **Átalvető/33 (2000. március)**

EZREDVÁLTÓ

Ma éjjel, részeg ordítózások
 méltatlan takarásában,
 áthaladt rajtunk az évezred.
 Vagy talán mégsem?
 Csupán a részegek ordítottak,
 tombolt a jókedv, s egykedvűen
 okádta le az elmúlt időt,
 ami nem tér vissza,
 sem mint idő, sem mint lehetőség,
 jóvátenni buta mulasztást,
 vagy főbenjáró bűnt.
 Elvesztegettetett,
 végleg.
 De talán mégsem?
 Mert múltunkat magunkkal visszük,
 egyénit s közöst egyaránt,
 és mit rontott buta mulasztás,
 vagy főbenjáró bűn,
 tapasztalattá nemesülve,
 tanulsággá válva,
 szolgálhat jövőt,
 hosszú időre.
 És ha mégsem?
 Mert van olyan bűnünk is,
 mely már hagyomány,
 s éppen az, mely önmagába marva
 hirdeti mindenkinek,
 hogy nem kell hagyomány,
 mintha nem tudná,
 vagy éppen, túlságosan is,
 hogy a hagyomány erő, tartás,
 és az erős, tartásos magyar
 nálunk ne legyen hagyomány.
 Igen, talán mégis!
 Hiszen tudjuk, mily hagyománya van,
 a részeg ordítózásnak,
 a közönynek és annak,
 hogy észre sem vegyük,
 miként zengenek régi, s új harangok,
 nagy sorsfordulóink felett.

Leányfalu
 2000. január 01.

EGY FÉNYSUGÁRHOZ

Egy fény a kerten átdereeng,
Sugarát ág s bog szűri,
Valaki nézi és mereng,
S elandalodva érzi,
A hangulat ósdi avitt,
Ahogy volt pár száz éve,
Csak egymagában ő van itt,
S a méla lámpa fénye.
A sugár gyengéden megremeg,
Kedves kis lidércnek árnya,
Áradva jó bánatsereg,
S lesz gondolatnak szárnya.
És felröppen a fény felé,
Ijedten cikázó lepke,
A jövőt fürkészők közé,
Mint annyiszor már tette,
Oly hosszú volt a múlt, a dúlt,
S oly kurta már a vége,
Akár a fény mi ágra hullt,
S egy fáradt férfi kézre.

Leányfalu
2000. január 02.

BÚCSÚ
(*Dr. K.Z. halálára*)

Hát elmentél öreg barátom,
Ahogy szépen mondják: atyai,
Egy sorban álltunk - te kissé előbbre -
Kiknek egyformák álmai.
Kiknek előbb vagy utóbb jönni kellett,
S kiknek előbb vagy utóbb menni kell,
Kiknek feledni, nem feledve kellett,
S kik vigasz reménye nélkül mennek el.
De míg a rossz sors az érthetetlen,
Innen nézve oly kegyetlen,
Láthatárod már véghetetlen,
S már másként látod mint mi lenn.
Ó mondd, hogy nem hiába küzdünk,
Hogy a nyom mit hagytál érték marad,
Hogy mindaz mi történik velünk,
Jövőt szolgál, s általa halad,
Az ügy, mit élve szentnek hittél,
Mit mint apám én is hiszek,
S miért egy életen át tettél,
S mit én is sírba viszek.
Éltél s éltem, tettük a dolgunk,
Tudtunk egymásról s jó volt ez így,
Hiszem lesz ki sorba áll utánunk,
S tudom eztán is lesz irigy.
Most, hogy elmész szív s elme gyászol,
Bús gondolatnak otthona,
De példád olyan mint a friss jászol,
S egy nemzetér szól az orgona.

Leányfalu
2000. január 22.

JAJSZÓ

Üresnek lenni oly sivár,
És lesni-lesni, hogy mi vár,
És fájva lüktet homlokod,
Nem sejti más, van-e okod,
Így fájni, várni, lesni csak,
Míg szíved csendben megszakad,
Emberről szeretnél látni itt,
Hol az ki ilyen már avitt,
Mert hinnél, bíznál, szeretnél,
De mind bolond ki ezt remél,
Tudod ha kérnek megteszed,
Mikor te kérsz üres kezéd,
És soha nem figyelnek rád,
Sőt tett jóért is érhet vád,
Jóért melyért dobbant a szív,
És tested lelked harcot vív,
Az árt ki jóra képtelen,
Maradsz előtte védtelen,
Még önvádja sem bántja őt,
Ő képviseli az erőt,
Mert ő a jövő záloga,
Húsodba mar éles foga,
Becsületedbe szava vág,
Míg ő egyre magasbra hág,
Hisz nem terheli oly teher,
Mit magadban folyton viszel.

Leányfalu
2000. február 12.

HISZEM

Nem érzem már a lobogást,
elfojtották a tüzeket,
benn fények vágya sötétlik,
s denevéres barlang a világ itt körül.
Csak sejtem, hogy sokan vagyunk,
csak érzem, nem jó most mozdulni.
Összeütközünk,
mi, fények várományosai,
titkos parazsak őrizői,
belülről égők.
Mi valahányan, sokan,
belobbanásra készek,
új lobogásra készek,
közönyt feledve - új tetre készek.
Nem törődve a látásra ébredni nem tudók
gúnyos pillantásaival,
nem hallva a bekiabálókat,
átlépve a gáncson,
rezdülés nélkül haladva keskeny pallókon,
égre szegett tekintetekkel,
láthatatlan gyökerek buja szálaiba kapaszkodva,
biztosan,
félelmetesen,
hihetetlenül.
Sápadt arcunkon ébredő friss pirossággal,
és alatta a megbocsátás örök mosolyával,
nektek,
érettetek,
mindenkinek s mindenkiért.
Mert él még az Isten,
s szemét legelteti képmásán,
ki merni szeretne, merni akar,
és merni fog ha megérzi,
e pillantás erejét.
Égre szegett tekintettel,
már kapaszkodás kényszere nélkül,
felemelt kezeiben lobogó szíve.

Megjelent: **Demokrata 2000/9**
Erdélyi Magyarság /41 (2000. március)

JELENÉSEK

A vizek pedig meghalának,
és a tél jege között halak tetemei
 lepék el a szent folyók vizét.
És akkor hallotta, amint a hazugok
hazugsággal vádolják meg,
 és látta ábrázatokon a
 gúnyos mosolyt.
És a világ minderről nem akart tudni.
A vádaskodók pedig így szólának:
Vidd innen a te bizonyítékaidat,
és térj vissza maradék földedre,
 és inkább azon munkálkodjál,
 hogyan általad mi boldoguljunk.
Mert ez a te dolgod, immár
az időknek végezetéig.

Leányfalu
2000. február 15.

Megjelent: *Átalvető*/ 34. (2000. június)

ZAVAROS ÁLOM

Nyomasztó álom, múltról mesélő,
Bárhogy is menekülsz reád talál,
Jelen sem szabadít, pedig élő,
Mi tőle elválaszt csak a halál.
Zsibongó agyba emléket terel,
Ami mást éltet, megszépít éltet,
De néked teher, mely pusztít lever,
Lelkedben vértet, szívet is sértett,
Képtelen múltad is benne hever.
Emlékbe turkálva forr a velő,
A fájón féltett, régen megéltet,
Most újra szenvedvén fogy az erő,
Álmodba idézhet, nem reméltet,
Mást akar, mást takar éberem ő.

Leányfalu
2000. február 27.

AZ IDŐ...

Az idő! Az idő...
Lám felértékelődik,
Amint fut alólad,
Amint fogytán-fogy,
S megannyi halasztott tennivaló,
Élnivaló,
Helyrehozni, alkotni való,
Figyelmeztet:
Az idő...az idő!
És a végtelen felfoghatatlan ellentéte,
Az érthetetlen véges megértése,
Harsogva csap össze feletted,
Mint hullámok Atlantisz fölött,
Vagy halkán siklik föléd,
Mint fényesre csiszolt márványlap,
Ég és föld közé,
Örökre elzárván a folytatást.
Borzongva rettensz előbb,
De természet látó keze,
Puhítja csontod s véle,
Makacs ragaszkodásod,
Csalódásaid színteréhez.
És eljő a bölcs mosoly ideje,
Rendezed tartozásaid,
S átpillantva zápor függönyén,
Fény fátyolán,
Megidézett szenvedéseken,
S örömkön túl,
Felsejlik valami jobb,
Valami tisztább, vigasztalóbb.
Mert vigasztalanul szennyes minden,
Mit itthagyni készülsz.

Leányfalu
2000. március 10.

Megjelent: Erdélyi Magyarság /42 (2000. június)

TOLAKODÓK

Ti csak toladodjatok!
 Hazugság bajnokai,
 Ármány mesterei,
 Cselvetés értői,
 Kiknek a rossz mesterséggé vált,
 S kik büszkék vagytok,
 Szakértelmekre az ártásban.
 Épül a szörnyű épület,
 Emelkednek falai,
 S belefalazzátok vérünket,
 Malterjába keveritek hitünket,
 Önbecsülésünk gránitkockáiból,
 Börtönt falaztok nekünk.
 Felérvén pedig a tetőzet csúcsaira,
 Gúnyos megvetésetek zászlóját,
 Lengetik nektek kedvező szelek.
 Ti csak toladodjatok!
 És építsétek váraitokat,
 Leendő jobbágyaitok viskói fölé,
 Hogy onnan nézzetek le,
 A süvegüket kezükben,
 Alázattal gyűrögető,
 Roskatag Tiborcokra.
 Ti csak toladodjatok!
 De féljete is.
 Mert megvetett, eltompított,
 Jobbágyaitok nélkül megfulladtok,
 Elfogy a gonoszságtokat,
 És balga nagyravágyástokat,
 Éltető elem.
 S akkor akár az utolsó élő Tiborc
 Panasza is tomboló viharként
 Seper el minden élősködőt.
 Fával a fagyöngy is pusztul,
 De a fa kihajt,
 Makacsul és diadalmasan.
 Hát csak toladodjatok!

Leányfalu
 2000. március 10

Megjelent: **Átalvető/35 (2000. szeptember)**

FELEDÉKENY EURÓPA

Tán Isten Ostora is hősrünk volt,
 Vagy lehet, hogy ősrünk.
 Jött s megrengette az ismert világot,
 De hármass koporsóját elnyelte a Tisza,
 Attilát feledte a felrázott világ.
 Csaba csillagösvényen ment a feledésbe.
 S az Európával szerződő magyarok
 Nyilaitól rettegő Európa,
 Feledte őket, az egyedüli túlélőket.
 A keresztet is felemeltük büszkén,
 És földünket keresztetek tiporták.
 Hős Hunyad s igazságos fia nyugatot védték,
 De ma ott sem tudják mért szól délben a harang.
 S jött Mohács, jött a végvárak kora,
 Európa végváraié!
 Szigetvár s Kőszeg Bécset védte,
 Dobók, Balassiak éltek-haltak,
 Feledték őket is.
 Erdély emelte fel a hanyatló zászlót,
 Torda századokra világított előre,
 Rákóczi szívét Párizsnak adta,
 De Párizs néki csak csalfa szavát,
 S feledve volt.
 Majd feledte Európa Világost, Aradot,
 Mit nekünk adott,
 És jutalmazott Trianonnal mindenért.
 Jött újabb vész és ismét kiszolgáltattak,
 Zavaros számítások,
 Idegen érdekek miatt,
 Hogy legyünk bűnösök.
 56' magasba röpítette hírünk,
 S ma már törölve emlékezete,
 Akár a világokat elválasztó aknazár,
 Melyet megtörtünk,
 S a rettegett paktum fala,
 Melyet hazánk fia mert áttörni,
 Minden feledve.
 Most pedig alázatosan állunk,
 Európa kapujában, félénken kopogva.
 Pedig a földrész szíve, Munkács vára,
 Idegenbe szakítva is,
 Emlékezetünkkel van tele.
 Várjuk a bebocsátást,
 Mintha megbocsátást várnánk,
 Az ellenünk elkövetett bűnökért.

Leányfalu
 2000. március 10.

ERDŐNYI LÉLEK

Hangok ti lelkek gyógyítói:
 Időtlen dallamotok belémsimul.
 Sarjad a seb a fájva-fájó,
 remény ébred ott hol bántás dúlt
 mint lavina meredek lejtők
 büszke s szelid fenyői között.
 Mert az erdő s a lélek rejti mélyén
 a termékeny avart a harmóniát,
 s közben önmagából éledve
 örök fényt keresvén
 egyekbe nyújtózni próbál,
 De a frissen ébredő élet
 küzdeni kényszerül a pusztulással,
 és ki tudja hány indulás kell, míg egy-egy
 sikerrel tör fölébe a sötétségnek,
 nap felé tárva koronát.
 Fáradván a nagy igyekezetben,
 a lombot is madárhang altatja,
 ringatja pihentető álomba,
 mint finom hangszer,
 mit mester kezel.
 S az erdőnyi lélek is,
 mint léleknyi erdő,
 erővel telik meg harmóniák hallatán,
 remél, bizakodik, hisz,
 és már ismét magasba tart.

Leányfalu
 2000. március 20.

BETEGÁGYBAN

Az ember úgy hatvan fölött,
Már nagyon sokat elköltött,
Abból amivel érkezett,
Tudja jól mennyit vétkezett,
És meg-megállva visszanez,
Jót-rosszat sűrűn felidéz,
Előre nem szívesen néz,
Inkább visszatekinteni kész.
Körülveszik őt tárgyai,
Emlékké válnak vágyai,
Ha tervez nem maga a cél,
Más kinek jobb sorsot remél,
Égiekkel parolázna,
Kevés már mi megalázza,
Bölcsen tűr, könnyen elfogad,
Gondot, bajt inkább befogad,
Mint ki készül egy vonáshoz,
A végső összeadáshoz.

Leányfalu
2000. április 09.

TÖPRENGŐ

A rádióban hangzavar,
Már nem zavar,
 még nem zavar?
E zene olyan mint a kor,
fájdalom, horror, terror.
Számotvetni kellene újra,
visszapillantani az útra,
és váratlan fordulattal,
szembe indulni a nappal,
csak haladni a fény felé,
egyetlen biztos tény elé,
és felemelni a fejet,
mit egy élet nem engedett,
csak menni lassan ballagón,
szólni nyugodtan, hallhatón:
Ti kik nekem nem hittetek,
belőlem annyit vettetek,
mielőtt elveszt szemetek,
én elszámolnék veletek,
most álljatok ide elém,
megnyílok, nézzetek belém.

Leányfalu
2000. április 09.

Megjelent: **Átalvető/35 (2000. szeptember)**

SZÜLŐFÖLDÖN

Perzsel a passzus
Utazó zsebében,
Határőr-vámos
Beletekint.

Surrog a kerék
Hágót hágván,
Királyok nyomán
Újra-megint.

Országnyi ország
Várja a vándort,
Múltja nyomában
Szíve szerint.

Életnyi emlék
Nyomja a vállát,
Jó-rossz mi elmúlt
Feléje int.

Idegenségtől
Dermed a szíve,
Más jog – más törvény
Mi itt megint.

Más szín mit lenget
A szabad szellő,
Új lábak pora
Amit rá hint.

Temető csendje
Elnyeli léptét,
Ősöknek csontja
Megtúrt már mind.

Leányfalu
2000. június 15.

EMLÉK

Még dobban a szív, mézpáncél alatt,
Még terem az elme a szikessedő,
És érez a kebel, a lélek nem halott,
Elme, szív, lélek mind emlékező.

Már szürke a haj a gyér koponyákon,
Már ködös a távol, távol a közel,
S a mellkason tapasz, folt a zsákon,
Zajos jelened az éltedből vesz el.

De ha a csendben egy halk éji órán,
A volt egyszer fátyola terül föled,
A hulló por felszáll a homokórán,
S megszépült emlékek gyűlnek köréd.

Leányfalu
2000. július 05.

Megjelent: Erdélyi Magyarság/43 (2000. szeptember)

MOULIN ROUGE

Eső utáni alkonyon,
a kertek alján csak békák vartyognak,
madárscicsérgés sem hallható,
hiába tárom ki ablakom az estnek.
s hiába várom a megváltó

gondolatot.

Ebben a csendben nem a béke,
hanem a nyugtalanság uralkodik.
Évfordulós évek mágiája telepedik
lelkemre,
és várom - várom a csodát, a feltörő,
a felbuggyanó, a valahonnan-valaki által
diktált ígét.

De nem jön.

Már a békák vartyogása is elhallgatott
s én ülök, ülök és várok.

Reménykedem.

Vagy már nem diktálnak,
mert már nincs kegyelem?

Már nem remélhetünk jobbat?

Nem hallgattunk a türelmesen ismétlődő,
és egyre keményebb figyelmeztetésekre,
megtört a hit, az önerő.

Megszűnt a kegyelem?

Tízet üt a kis toronyóra.

Valahol gyülekezik a mulatók közönsége.

Képernyők vibrálnak bambuló szemek előtt.

A vörös malmok tovább örölnek.

Lassan, de biztosan.

A békák is ismét vartyognak.

Tente magyar!

Alszik a nemzet.

Leányfalu
2000. július 09.

Megjelent: Erdélyi Magyarság/43 (2000. szeptember)

GLOBAL ÍZ ÁLOM

Aludj magyar,
Hív a világ,
Agyar vigyor,
S virágos ág.
Bőség szarú,
És koszorú,
Szép zöld babér,
Nem sanyarú,
Nem tövises,
Színes, szagos,
Új mosóporoktól,
Illatos,
Jó munkahely,
Szép koporsó,
Cifra urna,
Az sem olcsó,
Hanem addig,
Bó fogyasztás,
Biztos élet,
Nincs akasztás,
Körülvesz a szelíd másság,
Szolgálod őt,
Hogy meglássák,
Mennyire nem vagy
Te bűnös,
Nem bizony és
Nem is zűrös,
Békésen hordod igádat,
Olajozod taligádat,
Hogy ne zavard,
Az urakat,
Legyen fényes a kirakat,
Hogy mások is
Mégkívánják,
Gyanakvásuk elaltassák,
És gyűljenek
Szépen egybe,
Mindnyájan azonos
Kegybe,

Szokjanak le
Volt magukról,
Ne beszéljenek annyit
Múltjukról,
Munka, fogyasztás és alvás,
Jó lakosság,
Nincs zavargás.

Leányfalu
2000. július 09.

Megjelent: Átalvető 39 (2001. szeptember)

AUGUSZTUSI ÉJ

Ablakom felett a Göncöl szekere,
 alatta az Ady látta, magyar ugar,
 élnem kell Hunnia életét,
 gondban gazdag, örömben fukar.
 De most csak belebámulok,
 az ünnep utáni éjszakába.
 Csillag milliárd szikrázik, már nem hallatszik
 petárdák pukkanása,
 s még itt van velem, bennem világít,
 a nagy magyar ünnep varázsa.

Kell az ünnep a számvetéshez,
 kell a múlt dicsőségének
 megtartó ereje.
 Keresgélő ujjaink tapogatnak a sötétben,
 csillagfényben,
 glóriás, szent tűzijátékok fényében,
 ereklyék biztos kapaszkodói után.
 kétszeresen szent apostolaink,
 védelmező égi Nagyasszonyaink,
 királyi szentek,
 szent elődök,
 kísérik, erősítgetik
 gondolataink bizonytalan, kusza lépteit,
 reménységünk kétkedő körülpillantgatását.
 de tízezrek vonulása közben is
 kísért a kétely, mert bár ott a sokaság,
 a rekkenő hőségben ernyedte s gyér
 a tenyerek összeverődése,
 s feltámad a felemelő pillanatér,
 a szentér,
 érettünk, zengő,
 méltóságteljes és büszke
 harangzúgás hiányának érzete,
 a történelmi eseményt kísérő
 öröm képességének
 jeleit kereső szándék
 hiábavalósága.
 Pedig a kupola alatt együtt már,
 a nekünk legszentebb szent
 koronája és évezredek markoló kézfeje,
 s vele az elveszett közös akarás, akarása.

Most hogy eltelet egy nap,
már várom, hogy ezúttal ki
csúfolja meg az ünnepet.
Mert megszoktam,
hogy, ha valami erőt adna,
azt gyengíteni próbálják,
ők, azok, valakik,
nem én, nem te, nem ő.
Mert tudom,
hogy félnek.
Ők, azok, valakik,
nem én, nem te, nem ő.
Mások. Azt hinni nem akarók,
azt hinni képtelenek,
hogy vonulhattak volna ők is velünk
azon az augusztusi délutánon.
Koronánk szentsége őket is újra befogadná,
s a szent ököl őket is védené.

Leányfalu
2000. augusztus 21.

TÉVEDÉS

Megszépült múlt kísért
ifjúság hamvába rejtőzött
vad, sötét idő,
s a múlás észlelése,
növvő eltelt
és egyre kurtább
eljövendő között,
a szorgos hírvivő.
Egyik szemed múltat sirat
másik jövőbe les,
nem jut már érzék
hogy a szürke mában
harmóniát, színt,
szépséget keress.

Leányfalu
2000. augusztus 22.

KILENCVENEDIK

Te benned bízunk
eleitől fogva,
Boldogasszony Anyánk
régig nagy patrónánk
járt közbe nálad Urunk,
hogy áldd meg a magyart.
Ezer éve száll magasodba
az itt lenni fájdalmasan zengő
s ott fenn hallani remélt
hymuszok könnyörgése.
És mi még itt vagyunk.
Megmaradtunk.
Közben pedig eltűnt mind,
ki nem talált könnyörgő szóra
zengő, keserves hymuszra
az egyetlen csillag
mutatta magasság felé.
Most csak annyit adj Uram,
hogy felmérni legyünk képesek,
megmaradásunk csodáját.

Leányfalu
2000. augusztus 22.

MEDDIG?

Belémrekedt a gondolat.
Nem indul, nem moccan a
szellem környezetet tükröző,
körülvevő világot vitató
öröknek hitt vonulása.
Magam már nem csodálkozom
rajta.
Választ az anyanyelv ad
azonnal s érthetőn.
Mehökkenő dolgok történnek.
Mehökkenő! Ez az.
Szellem hökken, lélek döbben.
Mi az ami még megeshet velünk?
Mi az amit elkövetni képes még az ember?
Mi az amit még elviselni bírhatunk,
a megmaradás önfeladást nem kívánó,
gyökereket nem megtagadó,
önmagát nem szégyenlő
reménységével?
Meddig szívhatják még vérünket?
Meddig lehet még cégérünk
a nyomorúságunkat jelentő
olcsóságunk?
Meddig kell még félni
otthonában az igazmondónak?
Meddig gyanús még a tenni kész
akarat?
Meddig mérgezhető a sokaság
lelki egyenruhába?
Meddig? Meddig?
Ki kell itt hatalomra kerülnön,
hogy a nemzet valódi érdeke
magától értetődő legyen?
Feladat legyen!
Cél legyen!
Meddig várjunk,
hogy régi fényében, tisztaságában,
szelíd erejének biztos tudatában,
tündökölhessen ez az
ezer évig befogadó,
s oly sokszor megtagadott szó, hogy:
Nemzet!

SZÓMIVES

Nem költő, csak afféle
Szómives,
Szájában a szép szó mives,
És forgatja, teszi, pörgeti,
Amint a fürge agy
Veti,
A gyorsan beugró jó szót,
Szellem az asszociációt,
A szót a szót,
A nem asszót,
A szellem asszú,
Gyors asszót,
Mely villámként cikkan,
Hisz penge ő,
A kéreg harcát vívja ő,
És tusként jó,
A világra,
S ültetik sietve,
Az ágra,
Honnan szakadni készül ő,
Hisz ágrólszakadtnak készült ő,
S ki nemzette a két szülő,
Világ ingere,
Bánat tengere,
Agynak parázsa,
Szellemnek varázsa,
Ötletek darázsa,
A célt megcsípni,
Ekként megvívni,
Mindennel ami itt,
Ellenkezésnek hitt,
A jóval melyet elhittünk,
A szóval melyben elhintünk,
Mindent ami e jót hiszi,
Mi azt a célig elviszi,
A szó a szó,
A gondolat,
A benned élő fordulat,
A célt remélő ötletek,
Agyadban rejlő készletek,
Miket, ha jókor hadra fogsz,
Ha cselekszel
És nem nyafogsz,
Csak szórod, hinted, pergeted,
Mindent betakar ötleted,
Van kit untat is,
És olyan ki tüntet is,

Mellette, ellene,
De róla,
Szájában vele,
Mint madár gyümölcsből magot,
Mit miközben pottyant,
Akárcsak az ki kottyant,
Már terjeszti,
S vele erjeszti,
A közeget,
Mint tőzeget,
Az idő,
Mint azt mit kilehel tüdő,
Hangod zengetve,
A nem fáradó elme,
Alkotó türelme,
A legtartósabb kelme,
Mely altatja bő tartalékát,
De hadra hívja maradékát,
Ha kell,
Ha érzi vívni jó,
Hogy szárnyalhasson,
Mint léghajó,
Mit acsar csavar hajt,
S így kever,
Ha kell jót, ha kell bajt,
S ha lezuhan is,
Így hever,
S még holtában is forog, kever,
A bős csavar,
A tekervény,
A központ a lényeg,
Uralja lényed,
Ha jól használod,
Mindent tud ő,
És ha ez szó formában jó,
Világra, ágra,
Szakadni kész,
Hát ne félj,
Nem tört még rád
A vész,
Mert újra kezdi,
Ő az ész,
A mindenre kész,
Mivel ha élsz,
Nem félsz,
S nem félemlítsz
Másokat,
Ahogy mások
Tették ezt sokat,
Tették s ették,

Eredményét,
S kárának levét itták,
Mint jelzik azt régi,
Hitviták,
S újak kemények,
Kevéssé szerények,
Melyekből hiányoznak,
Régi erények,
Az égi, régi,
Szép szavak,
Mitől a szív csak,
Megszakad,

Van ki ezt érti,
S ízlését nem sérti?
Tán akad.

Leányfalu
2000. szeptember 04.

EURÓPAI UTAS

Utasként, Európában az ember gondolhat sokat,
múltat s jövőt lát egyszerre,
okot s fokot kutat,
és látván másokat,
magára ismerni lenne kedve,
régire, újra,
valóra, képzeltre,
de szeme megnyílik,
értékvesztett világból érkezik,
egy értékeit veszteni most készbe,
melyet tékozlásában a példák,
nem fékeznek,
s így utasunk,
attól mit lát csalódik,
s undorral fordul el,
mint a parti tömeg feje fölött
jachtjukról unottan áttekintő
milliomos vének látásától,
kik élvezettel teszik ki magukat,
a tömeg irigy pillantásainak,
nem tudván,
hogyan azok ott a parton
rájuk sem néznek,
úgy ők megszűnnek létezni,
mindennel együtt amit eddig elértek,
mert lám,
bevette világunkat az álság,
a mindent felemészítő értékválság,
de közben azt sem felejtí,
hogyan otthon mi várja,
ha röpke útja már csak emlék,
ott, hol mindennapi kellék,
és értékke emeltetik minden
mi nemzetet pusztít,
s az ki hírnevet akar,
(mi silányságot takar)
elég ha trágárul
ócsárolja mindazt,
mi magyar,
mi szent volt őseinknek,
a mai szentségtörők száján
meghurcolt hőseinknek,
mert nem kell,
elavult,
s a sok mássággal tüntető botor,
múltunkban mint rossz fiókban kotor,
de ennél is nagyobb vétség,

ha az mi ide süllyed:
tehetség,
és buzgó munkával hitelesít,
mindent mi
nem hiteles itt,
hát hidd azt,
hogy nincs menekvés,
bárhol vagy,
bármerre mész,
nincs mérték,
s az érték,
napról napra vész.

Leányfalu
2000. szeptember 11.

Megjelent: Erdélyi Magyarság/44 (2000. december)

OKTÓBERI FOHÁSZ

Mindenható, te legfőbb Hadúr,
 Ki mindég is tudtál magyarul,
 És megtartottad ezt a nyelvet,
 Magad is lelted benne kedved,
 A fényes trónról nézz le ránk ma,
 Hová taszítottak, a sárba,
 Hogy ítélkezzél jóról, rosszról,
 Elmúltakról és várhatókról,
 Véget vetni a ránk kimértnek,
 Mit szenvedünk mint elítéltek,
 Régi bűnért mit elkövettünk,
 Bár annyiszor már megkövettünk,
 Meg újért mit a testvér ellen,
 Követtetett el sötét szellem,
 A század istentelen réme,
 Új bűn lett a réginek bére,
 Mert így halmozzuk ezred éve,
 Nemzedékről új nemzedékre,
 Hajdan volt erőnk közben hígul,
 Az is fogy ki a büntől pirul,
 Már nem ismerünk önmagunkra,
 És formálódunk fokról fokra,
 Olyanná mit a megrontó vár,
 Kinek romlásunk siker, nem kár,
 Ne hagyd hát, hogy beteljen vágya,
 Ne hagyj a gonosz prédájára,
 Emelj fel ingyen kegyelemből,
 Ne sodorjál le tenyeredről,
 Minket ki nyelved egykor bírtuk,
 És a sok veszített harcot vívtuk,
 S kik a rosszat annyit túrtuk,
 Hogy a jövőt is megbűnhődtük,
 Nézz alá ránk most sine ira,
 A vértanúink sírjaira,
 Október van, ez itt a gyászé,
 Soha nem is lehet már másé,
 Te kinek a szeme mindent lát,
 Tekints le e sötét felhőn át,
 Hogy lássa mind, kit csüggeszt bús vég,
 A magyarok Istene él még.

Leányfalu
 2000. október 23.

Megjelent: Erdélyi Magyarság/44 (2000. december)

KINCSES GYERMEKKOROM DECEMBEREI

Nekünk a december mást jelentett,
de nekik nem azt mint nekünk,
mi csizmás Mikulást reméltünk,
és angyalt vártunk, gyantaszagban,
míg azok előzőnlötték a várost,
s a behozott balkáni pizsokban,
táncoltak.

Felmásztak az Igazságos mellé,
bronz ménjét hágták,
s lenn zengett a hóra,
míg Mátyás keményen nézett fel,
a keletre vezető kaptatóra.

Emlékszem:

amint fejével mozdulatlan arra int,
honnan - a talapzatra rótt sorok szerint,
vérei - századokon át,
jöttek hívatlanul és settenkedve,
s majd rongyokban,
s alig fegyverezve,
hogy, utóbb a púderes had nyugatról,
bő zsákmánnyal térve meg,
állig fegyverzetten már nem remeg.
A hullarablást hősi tettnek kiáltja ki,
s minket hazátlannak,
hogy megvethessen,
és mindent mit akar megtehessen,
várva a döntést,
mely szentesíti a beözönlést.

A döntést, mely nem késett,
keményen jött mint az mi köbevéssett.
S azóta ünnepelnek ők,
most és másként mint mi,
mint tettük búsan csendesen,
míg a Fő-téren szólt a részeg hóra ,
s a szemét hullt a fehér hóra,
mint gyermeki fehér emlékezetem,
egykor volt csodálkozó szemeire,
az ünnep látványa, idegen,
érzem kis lódenkabátomon át,
a decemberi szél fújt hidegen.
Ül Mátyás, látom lován az Igazságost
s a bronzba öntött igazság most
valahol, ki tudja hol?

Az arany kereszt alatt megszólal a harang,
de most a hórágé a tér,
már nem zúgása, zengése a rang.
Lengenek a trikolórok,
árad a harag,
s a város népének akkor még java,
kit nem vonz már mint egykor,
december hónap első szép hava,
elhúzódik a szél járta utcákról,
sehol nem hallatszik szava,
megbújik, hogy mint régen, hát most is
- vérző sebe ekkor még oly friss -
a decembert visszaadja
Mikulásoknak és angyaloknak,
reményeknek, karácsonyi daloknak,
hogy áldozzon a szép emlékeknek,
jövőt álmodjon gyermekeknek.

A főtér közben ismét sötét,
Mátyás tán siratja jobbik felét?

Leányfalu
2000. október 29.

REKVIEM

Kikér szól már a rekviem,
 egyre többen vagytok,
 én lépek előbbre,
 ti meg kiballagtok
 előlem,
 s a komor dallamok
 méltóságteljes
 bársonyfeketéje,
 a felcsattanó,
 lázadó fortissimók,
 haldokló pianissimók,
 belenyugvó uniszónók,
 bús zenéje,
 a túlpartról szóló harsonák,
 pergő üstdoboknak mélye,
 vad Károni vizeknek zúgása,
 mint frontra nevelt katonák,
 lelkének dúltsága,
 kik nem lelik helyüket
 szabadságuk alatt,
 (gondolatuk a kintlévő
 bajtársakkal maradt),
 belémfészkelnek mind jobban.
 hangjuk bennem rezeg,
 s míg életemnek gyorsulva
 pörög az orsója,
 gyakran tűnik fel előttem,
 testem koporsója,
 otthonosak lesznek bennem
 e szólamok,
 s egyre inkább enyéme,
 mint bennem lakozó
 bűnök és erények.
 Belőlük születik
 a könyörgés értük,
 kiknek a sorsát
 bölcsőjüktől féltük,
 s a remény,
 hogymajdan,
 amint azt kértem is,
 talán, ki tudja,
 megszólal értem is.
 Ha marad nyom,
 s ért valamit
 ez a kurta élet,
 mit az ember
 hol örömmel,

hol bánattal méret,
és kinek a hangja
ma még eget renget,
holnap csendben ülve
békén elmerenghet,
csalódás és remény
billegő arányán,
rágódván a létnek
örök nagy talányán,
véges és végtelen
kínálta talányon,
no és az emberen,
teremtett parányon.
Mert a nyomhagyó vágy,
buta kis kerítő,
minden ellene szól,
s feledést terít ő.
Hiú s nevetséges
ez az igyekezet
s nevetséges az is
akit félrevezet,
gyarló s mégis érték,
hangya szorgalmával,
követőt remélő
munkás önmagával.
De ki elmondhatja, hogy
nem csak magam féltem,
az utánam jövőkért is,
megbocsátást kértem,
csodát nyer:
hinni tud,
nincs téboly,
örület,
s rekvieme
szárnyán száll,
a könnyörület.

Leányfalu
2000. november 01.

SZENTESTI NOSZTALGIÁK

Karácsony délutánján,
Év utóján,
Század fogytán,
Ezred végén,
Ültem békében
A kályha padkán,
Kegyesen és
Elmélkedvén,
S az emlékeknek
Hullámhosszán,
Annyi gond s gondolat
Jött el hozzám.
Mert ezen az édesbús
Adventi vártán,
Messzire láttam én,
Látva látván.
És kérdeztem
Azt ki eljövendő,
Mit miért rejt múlt
Mi az mi eljövendő?
Mért van oly messze
Az apám sírja,
Mért más az
Ki azt a földet bírja,
Miben megpihent ő
S ősöm megannyi,
Mért kell nekünk
Már máshol meghalni?
S miért van adventje
Másnak a házban,
Ahol születtem
S Őt annyit vártam,
Mint gyermek, ifjú,
És harcos ember,
Miért van oly messze
Már mint a tenger?
A hely hol megéltem
Sok jót, sok kint,
A kert hol ott
Nőttem fel kint,
Halott fenyőivel
A végtelenből int.
A környezet
Ami felnevelt,
A kis torony,
Mely mögött elsirattam
A pecsétet,

Mit a hatalom,
Az ajtónkra tett.
S a nagy szobából
Hol akkor
A szellem tetézett,
Kós, Tamási, Dsida
E fenyőkre nézett,
S annyi más,
Kikhez emlék fűz.
A zöld kályhában
Duruzsolt a tűz,
És ők tiszta hittel
És erős reménnyel,
Erdélyt védelmező
Jellemmel, keménnyel,
Vetették papírra
Jövők vázlatát.
S míg telt az éjjel,
S ők egymás szavába vágtak
Havasaink
A fákra leszálltak
Én aludtam
Angyalt váró
Álmod mint,
Az kinek sorsa biztos,
A világ körötte
Nem lehet piszkos.
Felidézem amint
A katedrál üvegen át,
Látom az angyal
Mozdulatát.
Az angyalét,
Mert biztos ő volt,
Azé kit most is
Leküld az égbolt.
Rég volt.
De rég volt.
A kedves hajlékony
Sziluett
Kisurrant s
Anyámmá lett.
De balga gyermek én
Fel nem fogtam,
Csak boldogan
Sűrögtem, forogtam
S nem tudtam,
Hogy az a béke,
Anyám - házunknak éke,
S a köröttem
Járkáló nagyok,

És gyermek én
Aki vagyok,
Mind-mind csak
Múlttá dermedünk,
És mind, az a világ
Velünk.
A ház nem az már
A kert fáit kivágták
S a múltnak
Emlékét is kivágnák.
Bölcs vendégek
Jóságos ősök,
Könyvek lapjain
Maradnak hősök,
És a ház,
A föld amin áll,
A csont amit rejt,
A fa mi abból sarjad,
Másé már,
Oda már,
A hollóval mondom,
Nem fordul
Soha már.
S majd engem itt
- Kályhapadkáról
Hanyatlót -
Nem az a föld borít.
Az ébredő emlékezet
Pedig,
Mely karácsonykor
Bennünk dalol,
Engem már örökre,
Csak rabol, rabol.

Leányfalu
2000. december 24

AZ EMLÉK

Az emlék egy más világba visz,
Az emlék ezért ma már csak fáj,
Az emlék tíz hegyes körmével,
A testeddé vált múltadba váj.
Felszakít sebet, felbont réteget,
Amint az időben lépeget.

Az emlék idővel dolgozik,
Az emlék holt időt vetít csupán,
Az emlék képtelen képet űz,
Csalogat egy gyom verte csapán.
De gyógyít is, elhajt rémeket,
Múltad tiporva lépeget.

Az emlék megszépítő lehet,
Az emlék édesen is sajog,
Az emlék puha tenyerével,
Elsimítja a gondod, bajod.
Mert múltad felemel s nevel,
Nehéz új utakon így terel.

Leányfalu
2000. december 26.

AGYNYOMÁS

Zajosan viharzik bennem a csend
 s úgy fáj mit belémidegzett
 egy örült s láthatatlan rend,
 az amit elvárnak,
 hogy szolgálja mások nyugalját
 s közben háborogva megyek a vég felé
 hinném az ég felé.
 Lelkem ózonpajzsa akár a sajt,
 undorító emberi nyüvek rágják,
 mint majdan testemet,
 háborgó énem kérdéseivel halmoz el,
 s eltemet,
 mert helyette
 nem szakad le a menny boltozatja,
 az emberi selejt rontó
 működését látván,
 a kevéske jót felfaló
 magabiztos gonoszság
 torán.
 Miért kell egymás torkának esve,
 egymás szenvedésében
 véres könyékig túrva,
 vezekelni.
 Mi az, hogy igazság,
 hogyan lehet kettős,
 emberi - isteni,
 ottani – itteni?
 S ha így jó,
 honnan a bennem pusztító
 örök igazságérzet,
 önemésztő,
 önrontó,
 gyilkos,
 keserű,
 testet rontó,
 lelket ontó,
 dum-dum golyója.
 De a ravaszt már meghúzták,
 s én éppen itt álltam,
 tétován s valami jóra várva,
 valami utolsó szépet remélve,
 még itt, még most.

Mert ki tudja
mi az mit érdekeltem,
s vajon ha itt nincs igazság,
van e egyáltalán?

Leányfalu
2001. március 22.

KÉSEI LAKOMA

Az idő tesz-vesz körülöttem,
de nem erre figyelek,
vénülök mint más,
s közben azon töröm fejem,
hogy merre vigyenek
fantáziám fickós lábai,
lelkem s a mész alatt
még ott lakó szellemem
kortalan vágyai.
Tervezek,
magam is teszek-veszek,
mintha hinném,
ezer éves is leszek.
Élem az életem,
pazarlón szórom napjait,
nem lesem kutatom
a jövőm lapjait.
csak vagyok
bamba boldogan,
boldog bambán,
kapargatom a maradékot
az élet - tűzhelyről levett -
fazakából,
mint aki soha nem evett,
s rájövök, tényleg nem ettem!
De jó, hogy levettem.
Az idő meg csak
tesz-vesz körülöttem.

Leányfalu
2001. március 27.

VÉN LOCSOLÓ

Hús húsvéthétfőnek
napfényes reggelén,
locsolkodni indultam,
fáradt öreg legény,
hagyomány őrzője,
félte ébresztője,
apja lábnyomának
késő élesztője.
Csak azzal gondol már,
ami elmúlt, nincsen,
nehéz évek során,
szívbe plántált kincsen.
Távol az a város,
ahol egykor jártak,
ahol elmúlt barátoknak
a házai álltak.
Mi mozdítja, nem a gyermek
tojástgyűjtő láza,
nem is a fiatalembernek,
pártválasztó vágya,
hanem a hagyomány,
az atyai emlék,
nem kell már a táska,
a rég fontos kellék.
Szívében emlékek,
régmúlt ízek, szagok,
idő gyors múltával,
elveszett alakok,
reménykedő vének,
vidám fiatalok,
egy templomi zsoltár,
panaszok, sikolyok.
Nyomasztó emléke
egy szép locsolásnak,
mikor sorsát mások,
szánták a romlásnak.
Olcsó kis Júdások,
és még sokan mások,
s a rákövetkező,
tiltások, torlások.
De egy élet felett,
ott lebeg az emlék,
apám ha még jönnél,
bizony veled mennék.
És a polcról leemel,
egy apró üvegcsét,
nagyanyjáról apjára szállt,

kedves emlékecskét,
nézi forgatgatja,
s tétován elindul,
emlék mi áthatja,
s az mi benne mozdul.
Elindul egyedül,
de az úton érzi,
vele van valaki,
odafentről nézi.

Leányfalu
2001. április 16.

KERTBEN

Kedves tavaszi
találkozás hangulatában,
egy árnyas percen.

A nap ontja sugarát
s csipkéket rajzol
az áprilisi fák
zsenge lombja alá.
A tavasz már siratja
első halottait
és a tulipánmúmiák
szomorúságára,
a rózsza bimbói
feleselnek.
Derűs zsvvaj,
szóáradat,
öröm, vidámság
s takargatott
fájdalmak hangjai
röppennek a
szén illanó füstjével
keveredve.
Csordultig a pohár,
egymásnak örül
a szülőföldjüket
feledni nem tudók
hazára vágyó
kis csapata.

Paks
2001. április 29.

GYÓGYÍTHATATLAN

Magamat nektek megmutattam,
Feltéptem az ingem mellemen,
Bennetek rosszat nem kutattam,
Csak értetek égett szellemem.
Magamat nem hittem felkentnek,
Szolgálni akartam szüntelen,
Hittem, tetteim jól vezetnek
S nem gyanakszik rám a jelen.
Magamat én szolgálni adtam,
Azt hittem jó tenni értetek,
Buzogányt, pajzsot nem ragadtam
Nem harcra készültem véletek,
Magamat én érvként égetem,
Hogy higgyétek megcsúfolt szavam,
De elfogy múlandó életem
És olvad már tavalyi havam.
Magamat sajnálni nem fogom,
Vakok voltatok, kegyetlenek,
Bár gyűlölni volna száz okom,
Az Isten legyen tivéletek.

Leányfalu
2001. május 13.

Megjelent: Erdélyi Magyarság/46 (2001. június)

A MÚLT NYOMÁBAN

Ismét úttal mérni a múltat
 én elindultam, mint annyiszor.
 És elsuhant mellettem Petőfi rónasága,
 őt megcsaló város s múltak délibábja.
 A szél süvöltött s jött velem
 féktelen,
 és már ott állt előttem
 László városában maga is, bronzban,
 védtelen.
 Alakját kopott korlát keríti,
 s annak komorságát teríti
 ránk szorongó tisztelőkre.
 Majd Ady szól a kanonksor
 boltívei alatt gúnyosan,
 még nem tudva, hogy
 városát is
 átadják másnak csúfosan.
 Aztán ismét csak ő és Csinszka,
 a Kőrös Csucsánál
 s a költő utolsó sóhaja: Erdély, -
 feltáru.

Sztánán a vénülő varjúvár
 már nem Károly bátyánkra vár.
 És Kalotaszeg egykéivel!
 Színes, szorgos haláltáborunk?
 A völgyekben megbúvó fehér tornyokra
 idegenekkel népesült városuk, Hunyad
 bádogtornyai nevetnének harsányakat.
 Gyalu, mit egykor a királyfival
 Izabella látott, s Gárdonyi nagy fantáziája,
 és már bepillantathatnánk Mátyás városába,
 de tekintetünknek útját állja
 a bevándoroltak betonvára.
 Rákóczi emléke is halott már itt,
 Monostor ősi temploma nem segít,
 és Budai Nagy Antal sem a miénk
 s már alig ismerős ez a vidék,
 mindent ellep a kopottas új
 és a hangyákat idéző tömeg,
 mely itt már jobban boldogul,
 melynek mozgása céltalannak
 látszik,
 de az jól tudja miért s merre
 mászik.

Ott beljebb a történelmi mag,
sebhelyivel hazug nevelő
és fölötte az egykor csodás,
most hamis és feldúlt temető...
Ódon falakon gyalázkodó táblák
az idegenből érkezettnek ábrák,
hogyan ne tudja merre jár.
A Bethlen bástya egy trikolórral
s egy haramiával áll,
míg elrabolt iskolámra,
egy bús varjú száll.
Mert így kellett,
a buldózerekkel elkapart
honfoglaló vitézek
gyalázott sírja mellett.
Torda emlékeit fehér por fedi
és magát itt is az új kelletti,
a silány, de nagy
(lásd ki vagyok s ki vagy!)
és ami csendben folyik alá amott
az Aranyos is halott,
megölték mint őseinket,
de a világ ezért
senkit meg nem intett,
hát tehetik
s mindennek fejét vehetik
mi a múlttól beszél,
csak a mezőségi szél
nem uralható és szól
Keménnyel keményen,
míg az út
a székely főváros felé araszol,
hol füstfal gomolyog fel gyárkéményen,
s bár nem láthatod a tornyokat,
Marosvásárhely fogad.
A vártemplom és dombja
és egy idegen templom,
hol egykor állt a Bodor kútja -
farkasszemét néznek,
mintha külön Istent szolgálnának.
S mi tovább indulunk,
a Nyárad szelíd völgyén felfelé,
haladunk a szent hegyek felé.
Itt Rhédey grófnő
örök csontbölcsője ring,
míg vére Albionban is kering.
Szováta s a Cserepes tető,
a tőkének árú, puszta kő.
Tamási és Orbán Balázs,
majd Udvarhely,

a legmagyarabb város
 s fenyveseivel a Hargita már int.
 És fakadó vizeivel,
 nyelvünk ízeivel
 vár Szereda
 és Somlyó nagyasszonya a boldog,
 hogy tekintetével
 a Gyimesekre mutasson,
 emlékezetünk
 a múltban kutasson.
 Nézzük könnyek közt
 a hajdanvolt határt,
 és a sok csel nyomát
 mi most is nekünk árt.
 És csodáljuk sok kemény
 magyar tetteit,
 hogy próbál minden
 álnok cselnek
 gátat vetni itt.
 Soha nem szűnő
 büszke harcok,
 s emelt fők,
 barázdált arcok.
 Amott Szentgyörgy, a vártemplom,
 kertjében magyar tömegsír,
 s egy közelébe települt új
 faluról a hír.
 A téren ott áll Mihály,
 a bős oláh vitéz,
 tekintete messzeségbe néz -
 láthatatlan székely hada felett,
 helyét nem lelve itt, hidegen,
 s nem sejtve, hogy hódító vágya,
 mítoszoknak lesz majdan ágya.
 Új emlék jő, Mikó, Mikes
 és az élő hős,
 Kató tiszteletes.
 Aztán utunk fordul délnek,
 hol a szent korona védelmében
 nyolcszáz évig ők,
 a szászok voltak fellelhetők,
 velünk éltek s olykor elégedetlenül,
 nem sejtven, hogy másban bízva,
 nyolcvan is elég,
 és földjük itt marad néptelenül,
 és a Kárpátok alatt
 úgy hever a sok falu
 - halott -
 mint hullák csatatéren,
 hol halál aratott.

Aztán Déva vára
rímel a közös balladára,
Kömíves Kelemen,
vagy Manole mesternek
asszonya volt ára?
Majd Lippa,
Bethlen bölcs emlékével
Bánát kapuőre.
S a legendás jó föld
mely búzától póre,
magyar kenyér nélkül,
sváb Pécska a dőre.
Gyászos emlékivel
már itt is van Arad,
hol az emlékhely
vajon meddig marad?
A magyarul keresztelt
Szentmiklósra érve,
gyorsat pillanthatunk
Bartók emlékére.
Aztán egy zord vonal - mi vár,
A Trianon-i határ,
s a határtalan közöny,
a korrupt granicsár,
ki elállja utad,
tarisznyádban kutat
és zsebére mutat,
de míg dadogva megnevez,
érezed a Balkán kapuja ez.
S mit itt rejtett a föld
a kincs,
másik szomszédé,
számunkra nincs.

És mégis, mégis!
Bár gondokkal vérzel,
rejtett önmagadban,
új erőket érzel.
S visszapillantva a hegyek felé,
több hittel nézel
a jövőd elé.

Leányfalu
2001. június 02.
Pünkösdi vasárnap

VALAHOL

Valahol benn egy ritmus ébred
te csak hallgatod mint zakatol,
valahol fenn egy szellem diktál,
csak hiszed, sajátot ír a toll.

Valahol fenn egy ablak kinyílt
benned fellobban a gondolat,
valahol benn egy hang megszólal
vezet, uralja a hangodat.

Valahol valaki olvassa
azt, mit legbelső hangod leír,
gondolatod bús rezzenése,
még egy lélekben, halkán felsír.

Leányfalu
2001. június 30.

ÉBERSÉG

Ülsz, arcod kezédbe temetve,
s némán vergődsz
a megrekedt gondolat
kínjában.
Mi vesz körül,
mért oly torz,
s honnan tudod,
hogy valóban az?
Értékeid után kutatsz
lelki zsebeidben.
Tenyeredre rakva
csak nézed őket,
idegenek?
Nem, nem lehet!
Ez most is az,
amit apád is ott dédelgetett
megfáradt tekintetével,
s mit most is ott szorít
csontkezében.
Ez most is az,
amit anyád fiatal testéből szívtál
s amit sírba tettél
egy aszott kis öregasszonnyal.
Ez az amit gyermek s férfikorod
barátai magukénak tudtak
veled együtt.
De körötted idegenek
s elidegenítettek
kórusa ordítja füledbe,
hogy nem ezt akarod,
hogy neked nem is ez kell.
S ha fáradsz, ha lankadsz,
vagy lekoppan szemed,
azon veszed észre magad,
hogy elorozták,
hogy kicserélték,
hogy üres lettél,
s veled együtt a világ.
A kórus pedig tapsol,
tapsikol,
vállad veregetné.
Hát vigyázz!
Nem jött még el,
ideje az alvásnak.
Őrizd a tüzet.

KÉRDÉS

Körötted zсібong a jövő
és folytatásod látod
a zсібongókban.
Kis életük apró rezzenéseit
kacagják, sírják.
Vajon ha elmerülsz
a múltban, lesz-e
nyomod bennük?
És ha lesz,
tudni fogják-e, hogy
egykor te is így
kacagtál, sírtál,
mint azok, kiket
majdan ők
simogatnak tekintetükkel,
és maguk is ezt kérdezgetik?

Leányfalu
2001. július 11.

Megjelent: **Átalvető 41. (2002. március)**

ÉVFORDULÓ

A hatvan három év mi nyomja vállam,
 most e napon egy percre megálljt kíván,
 és felzeng énbennem egy régi dallam,
 emlék pereg, egykor volt homok, szitán.
 Az eltűnt árnyak mind, csendben vonulnak,
 múltamnak kopottas és nyűtt vásznain,
 a háttérnek örök szépséget adnak,
 megszépült emlékek eltűnt tájain.
 Fény és dallam s illat újra mozdul,
 pörögve hoz vissza eltűnt perceket,
 előbb anyám, szelíden felém fordul,
 csendes küzdelmével mozdít bérceket.
 Most apám mutatja fán a virágot,
 az erdőben gyorsan surranó vadat,
 kezében csont mit az idő lerágott,
 s már mesél miként viselt ő hadat.
 Nagyanyám kutatja öreg könyvében
 hogy mi az mi volt s ami megmaradt,
 nagyapám egy nagy fotelnek öblében,
 ül, mint az kit az idő le sem arat.
 Aztán meg folyvást csak jönnek, jönnek ők,
 kik egykor szóval, példával neveltek,
 a ráncos szép arcok és az emelt fők
 s szavaik melyekkel eltereltek
 idáig, máig a hatvanháromig,
 és akiknek szavából nem töröltek,
 s bennem nem is törölnek Káronig.
 E gyors, pergő, kedves képsor bensőmet
 mint szél a öreg hangszert, zengeti,
 a vézna diák ott ül ágya szélén,
 álmodik, dúdol, gitárját pengeti.
 Eszembe ekkor jó barátok jutnak,
 akiket már a halál vitt zordan el,
 és azok is kik még alkotni tudnak,
 és még ma sem számoltak múltjukkal el.
 Bűn, erény, fény, árnyék, siker és kudarc
 mi elvonul szaggatva, fel-feltűnőn,
 s a benne rejlő számtalan sok harc,
 bús emlékezés, örökre eltűnőn.
 Múltadra visszapillantasz egy percre,
 mint a hús kút mélyére, fáradt utas,
 és elindulsz a maradék utadra,
 tudván, a jövőben nem jó, hogy kutass.

Leányfalu
 2001. július 15.

Megjelent: **A Kör 2001/12**

KÉRDEZEM

Kétely keríti
karmaiba
kínos, keserves
kallódásom, kegyetlen
kálváriáját.
Életem érveit
érleli
ébredő értelem,
érkező évek
élemedésével.
Rettenet, rémes
rébuszok
rontják, rágják,
régóta romló
reményem.
Dögevő dúvadak
dárídója
dönti dugába,
durva, démoni
dulakodásban.
Erőtlen erkölcs
enged,
elmúlót ellő,
esendő evilág
eretnekeinek.
Zene zengése
zúgása,
zörejt zörejbe
zárva, zaklatja
zarándokait.
Elme ereje
eltékozolva,
elv, eszme
ezredév, ereklye
ebek előtt.
Mikor meríthet
megint,
megtartó mítoszt,
magyar, magának
megmaradáshoz?

Leányfalu
2001. szeptember 22.

CSILLAGSIRATÓ

Ábrahám megszámlolhatatlan
csillagai, - mi,
itt nyüzsgünk testetöltve,
és rondítjuk
mindazt mit betakar
a csillagos kupola.
A kettéhasított állatok
gőzölgő húsa még
megborzongatja
fantáziánkat,
s még emlékeztetnek
papjaink a
közöttük átvágtató
tüzes kemencére,
fáklyára,
a szövetség
megpecsételésének
ősi szokása szerint,
de már régen azon
folyik a vita,
hogy ki is a csillagos
ígéret örököse,
és hogy a nagy folyók
között ki az úr?
Már a soha le nem hulló
csillag is lehullott,
már újabb csillagok
reményével élünk,
már feledjük
csillagösvényeinket,
s hinnénk, hogy feljön
az az egy, a miénk,
de elhagyott
minket Ábrahám
erős hite,
s elmúlt a csodák ideje,
nem száguldanak
közöttünk erőt adóan
lobogó tüzes fáklyák,
nem hiszünk
prédikátorainknak,
s a megtisztulás
útjának kaptatóin,
mástól várjuk
az erőt.

VÉRTANÚINK VÁSÁRA

Vértanúink vására október,
hajdani hősök gyalázója lettél?
Eltompított generációk
néznek a semmibe,
ha a tizenhárom, vagy huszonhárom
kerül szóba és összetévesztik
a kettőt hanyagul.
Ők nem tudják, hogy
mit kéne tudniuk,
nem tudhatják.
De azok akik ennek felelősségét
hordozzák, s akik
a huszonhárom véres örökösei,
buzgón koszorúznak,
a tiltakozókat pedig
a karhatalom kell fékentartsa.
Mert nálunk ugye
a demokrácia...
Mert nálunk ugye
a becsület...
az erkölcs...
És megtudjuk, hogy
a pesti srácok októbere,
az nem volt más,
mint egy: baloldali forradalom.
Íme miként váltja
ármányosan
az ellenforradalmat,
a baloldali.
Balról előz,
lám,
aktuális kresz szerint,
szabályosan.

Leányfalu
2001. október 24.

ŐSZ

Megborzongok
a száraz levelek neszére,
s míg gesztenye koppan,
az utolsót hajrázó
füvek között,
derűs rigók kapirgálnak.
A tűztövis már felöltötte színeit,
de madár még nem járja,
a cirnos közben lustán keres
egy melegebb zugot.
A nyárfa mint festményeken,
tucatnyi színben pompázik,
míg néhány virág még dacol
a kálendáriummal.
A tornácon dió roppan,
alma herseg gyermekfogak alatt,
s az édes szőlőszemeket
kis kezek kapkodják.
A kerten átúszik egy ökörnyál,
lassan, mélán, méltósággal,
mintha aláhúzni akarná a hangulatot.
Az év is ilyen bölcsen, szépen
öregszik,
s véle a szelíd szemlélő maga,
megadással.

Leányfalu
2001. október 24.

HALÁLHÍR

Kedves unokabátyám,
Fülöp György halálhírére

Rámzuhanó sötétségben,
Pisla-vizsla csillagfényben,
Nyirkos őszi, esti vártán,
Fájó sötét hír mi várt rám.

Rámzuhanó sötét hírtől,
Mint vad madár magos szirtről,
Földbe gyökerezve álltam,
Emlékek mélyére szálltam

Rámzuhanó sajtó ürrel,
Mit halandó alig tűr el
Fejethajték csendben árván,
Vigaszt odafentről várván.

Rámzuhanó sötétségben,
Pisla-vizsla csillagfényben,
Valami bennem lezárult,
S saját jövőm elem tárult.

Leányfalu
2001. október 29.

MÚZSAVÁRÓ

Gondolat kedves
pásztorlányát,
a múzsát zsarolni,
kérve udvarolni,
én leültem.
Köröttem
a sötétség ében,
s mint bogárraj nyári
lámpások fénykörében,
csapongott
szabadon
fantáziám.
Szinte hallani véltem,
riadt árnyak,
szapora kis szárnyak,
balga verdesését,
a surrogás között,
koppanva esését,
s míg a sok serény,
értelmetlen lény,
fényvarázsban
tobzódva körözött,
e tánc ritmusára
- bogár éltek ára -
pergett előttem,
mint gyors
filmtekercsen,
villanó életem.
Ó mennyi minden,
mennyi talmi színes
és színtelen, de íves,
mennyi fájó,
húsomba vájó,
és érzéketlen,
múló illanat,
dúló pillanat,
alkotta az egészet,
gyávát,
merészet.
És a folytonos
kérdés, hogy
ma ezt miként
tenném?
Balga sok ha,
és volna,

meg talán,
megannyi mész,
az erek falán.
S a röppenőt
megfogni így akarván,
a benn sajgó
vákumot ezzel
takarván,
kértem őt,
a csalfán is hű
kis nőt,
hogy kezét
homlokomra tenné,
s a zúrzavarnak
végét vetné,
bennem rendet
békét, alkotót
teremtve,
röpítene engem
szenderedve,
szavaknak szárnyán,
kik mint katonák
a kaszárnyán,
ott belül sorakoznak,
örök, örök vártán,
s ha vezényszó jő,
a kellő,
már állnak is elő,
és felveszik
az egyedül értelmes
alakzatot.
Mert katonák
ma a szavak,
fegyverek ők,
faldöntő trombiták,
sorsot eldöntő viták,
rettegett erők,
kik ha jó parancs
csattan,
igazság bajnokai,
le nem győzhetők
s mégis gyarlók,
gyengék,
megtéveszthetők,
eszközként
szolgálnak,
sok gonosz erőt.

Így vágyom
ma itt,

a csapongó
gondolat
kirajzó,
írott tolmácsait,
s a szorgos múzsát,
kergetve, kérlelve
várva,
remélem
nem maradnak
bennem,
bezárva.

Leányfalu
2001. október 29.

NÉHÁNY JOBB ÉVEM?

Ébredni várom a drága ritmust
A mindent elsodró csodálatost,
Röppen a lélek, száll a magasba,
Emlékben tarolni indulna most.
Nézni szépet, mit sorsa pazarlón
Csak hintett elébe érdeemtelen,
Évek melyekben bármerre nézzen,
A boldog szép emlék sűrűn terem.
Állok halmozott sok gyönyör dombján,
Mint győztes vezér ki szertetekint,
S közben hallok bölcs belső hangot,
Figyelmeztetően és szelíden int.
Nem magad érdeme az mit itt látsz,
Az alatt terülő hódított szép,
Ha érted, hogy kaptad, magát adta,
Csak úgy maradhat tovább is tiéd.

Leányfalu
2001. november 16.

Megjelent: *Átalvető/40.* (2001. december)

NOVEMBERI NAPFÉNY

Lassan emelkedett a pára,
Mint felvont függöny
Egy világ előtt,
Áttört a napfény,
Őszi mélán,
S már láttuk is a Nyerges tetőt.
Az úton zizegő, arany levélnek
Gazdag szőnyege
Hevert, - halott
A kertekben vert ezüstjével
A fűre ült zimankó
Dúskált amott.
Ég felé tárultak
Könyörgő ágak,
Ruhát koldulva reménykedőn,
Egy árva veréb,
Tollát borzolta,
Fázosan a háztetőn.
S a huncut őszi szél,
Dombok közt ébredvén,
Bejött közénk most játszani,
Aranyat felkavart,
Ezüstöt szárított,
Erősnek akart látszani.
A nap közben,
Lankadtan, fáradtan,
De kúszott kitartón felfele,
Ragyogásával
A délelőttben,
Őszt, novembert feledtete.

Leányfalu
2001. november 16.

KARÁCSONYI EMLÉK

Angyalcsengettyűs szép, karácsony est múltán,
a boldog gyermekzsivaj még ép, hogy elült,
kósza gondolatom vizsgálódott múltján,
míg zsongó-fáradt testem már csendben feküdt.
Örökszép ajándék, apám jött el hozzám,
én újra emlékeztem, éber álmodó,
fátylas múltból ébredt bennem házam, hazám,
munkált fantáziám, - a képet alkotó.

Angyalcsengettyűs szép, karácsony volt ismét,
a boldog várakozás még bennem feszült,
apámra vártunk mi, ki szolgálván tisztét,
tudtam már akkor is, hogy szárnyalt s repült.
Nehéz, sötét évek gondjaival vállán,
óvta s dédelgette gyermek lelkemet,
plántált belém mindent, mit tiltott az ármány,
ép testet belakni kész, tiszta szellemet.

Angyalcsengettyűs szép, karácsonyok nyoma,
a boldog emléküik mindég velem marad,
apám óvva engem, csendesen néz oda,
hol sorsom szekere áll, vagy épp halad.
Árnyékát. alakját, s gondolatát hordom,
minden léptemben ma, s akaratlan is,
amit ő mondana, én most is azt mondom,
minden ami őt tagadná, ma is hamis.

Leányfalu
2001. december 25.

Megjelent: Erdélyi Magyarság 49. (2002. január-február)

HÉTKÖZNAPJAIM

Máról-holnapra megvagyok,
 vigyáznak rám őrangyalok,
 és nem hagynák tudni
 mi mért gonosz,
 ha látásom több
 mint egy orrhossz.
 Szédülten nézem én a mát,
 agyamat rettenet járja át,
 nehéz átlátni mi jó, mi rossz,
 ki az ki ad, s melyik oroz,
 és mind mi körülvesz
 arra ok,
 látva lássam
 belehalok.
 Zűrzavar, ármány,
 és hazug szivárvány,
 mi teng s leng köröttem,
 s az ég is fölöttem
 már gyanús,
 s ha termékenyítő eső hull,
 színpadi tus,
 vagy valódi?
 Ki tudja megmondani.
 Minden elmém próbálja
 bontani.
 Sehol egy támpont
 sehol egy fény,
 hinnéd ami hazug
 nem hiszed mi tény,
 csalfán hívogat
 könnyű, olcsón forgó
 rengeteg örvény
 s benne a sok torzó,
 hamis, rossz törvény.
 Ki az ki minket
 így vezet?
 Merre vonul
 ez a menet?
 Magyar lehetsz,
 vagy búcsút vehetsz
 múltadtól,
 bejárt utadtól?
 És beállhatsz,
 sorodra várhatsz,

ott hol neved senki,
hol nem számít már semmi,
hol az mit tisztelsz
nevetség tárgya,
és ahol egy meghurcolt
nemzetnek vágya
nem tétel.
Csak az jó ami idegen
s mindaz mi nem hagy
hidegen
fölösleges,
szomszédot zavaró,
világot kavará,
bűnös.
S a hang ki rádszól
hűvös,
tárgyilagos,
jövőd meg csupán
vagylagos.
Felejtsz, beállsz és
rabszolga lehetsz,
vagy szembemész
bár sújthat vész,
de nem tűrsz,
teszel,
kezedbe szelíd fegyvert
veszel.
Dolgozol, harcolsz,
érvelsz, bizonyítasz,
a jövőre más
ablakot nyitasz,
és érzed, hogy vagy,
élni érdemes,
hisz ez a harc igaz,
célod nemes.
S talán már
őrangyalod is érti,
hogy mi néked fáj,
az őt is sérti.

UTÓSZÓ

Az erdélyi ember génjeiben hordozza az emlékirat vagy a napló írásának kényszerét és évszázadok óta a legváltozatosabb formákban teszi ezt. Vagy nevében nevezve a tevékenységet vagy másként - Mikes például levelet írt. Az akinek módja van áttekinteni a múlttól szóló s jövőt szolgáló írások sokféleségét, elcsodálkozhat a sokszínűsége.

Ez a kényszer fokozott mértékben jelentkezik nehéz korokban, és ilyenben nem volt hiány. Évszázadok óta hisszük mi erdélyiek, hogy ennél rosszabb már aligha jöhet. És jön.

De fokozott mértékben jelentkezik a távolszakadottaknál is, kik változatos komfortfokozatú héttornyokban élnek életüket és sóhajtoznak a soha vissza nem térő otthoni évek emlékein, melyeket ráadásul gyakorta megszépít az idő, s főleg a hamvas fiatalság nosztalgája.

Az itt leírt gondolatok akaratom ellenére öltötték magukra a lírai köntöst. Hogy miért? Mondjon erről véleményt a tisztelt olvasó. Én elmondom a magyarázathoz segítő történetet.

1954-ben hagytam el szülővárosomat és nyertem felvételt Marosvásárhely - akkor már hírneves - magyar orvosegyetemére. A kor örült szabályai szerint - 10 éves iskoláztatás után - ekkor érettségiztem. Nem voltam még 16 éves!! orvosi tanulmányaimat 1956 és az 1959-es egyetem egyesítés magyartalanító vihara nyomán két év kényszerű fizikai munka szakította meg. Ez a két esztendő volt férfivá érésem és a fentiekből érthető személyiségfejlődésbeli lemaradásaim behozásának időszaka. 1962-ben nyertem el diplomámat.

Ezt követően még 12 évig küzdöttem mígnem azt hittem, hogy ismét szeretett szülővárosom lakója vagyok és a közös magyar kisebbségi értelmiségi lét aktív részese. Elmegyógyásként kezelhettem a nehéz kor áldozatává vált betegeket, közöttük számos jelentős magyar személyiséget. Azt hittem révbe értem.

Nem így az akkori Kolozsvár-Napoca vezetői. Állásomat megszüntették és egy vidéki intézetbe kényszerítettek, ahol ráadásul kísértetni kezdett a politikai pszichiátria árnya. „A piszkos munkára jó a hazátlan” jelszóval, tűzzel-vassal igazgatónak akartak kinevezni

Ez volt áttelepülési kérelmem elindításának fő oka.

Erdélyhez ragaszkodásra nevelt közel 40 éves orvos voltam, mikor visszahonosításomat megkaptam. 1977-et írtak.

A nagy nyomás alól szabadulva, boldog naivitással érkezünk meg Magyarországra. Körülbelül 9 esztendő telt el mire közérzetem a kívánt szintre süllyedt. És ekkor egy alkalommal gondolataim lírai formát öltöttek. Maguktól, egyszerűen. Mintha valaki diktálná.

Nem tartottam s nem is tartom magam költőnek, de engedtem a belső(?) hangnak. És ez így ment az 1989-es nagy változásig. Ettől kezdve eszembe sem jutott többé, hogy ilyen formában közöljek gondolatokat.

Aztán ismét eltelt nagyjából kilenc esztendő. És ismét azon vettem észre magam, hogy gondolataim olykor verses formában jelennek meg. Azóta ez kisebb nagyobb időközökkel rámtör és megszakítja rendszeres prózai irományaim sorát, melyeket folyamatosan követek el, tekintettel arra, hogy időközben az újságírással

is hírbe kerültem. Valószínűleg jót jelentene, ha ez a folyamat ismét megszűnne és soha többé nem térne vissza. Erre azonban jelenleg nem sok a remény.

Így nem tehetek mást minthogy leteszem az olvasó elé azt a néhány gondolattöredéket, amelyek a költőtársadalom babérjait még álmukban sem óhajtanák megközelíteni, de melyek bepillantást engednek egy magamfajta, a nagyobbik-kisebbik hazából a kisebbik-nagyobbik hazába kényszerült - gondolkodó magyar - gondjaiba és gondolataiba. Fogadják őket türelemmel.

Szász István Tas

Leányfalu

2000. december 31. - 2002.március 01.